

Natěrač

9.verze 24.11.2022

str.2-5 **MARIE, JIŘÍ** (video 0-7 min)
str.6-9 **EVA, MARIE** (video 7-15 min)
str.10-19 **MARIE, JIŘÍ** (video 15-43 min)
přestávka
str.20-23 **MARIE, JIŘÍ** (video 43-53 min)
str.24-29 **EVA, MARIE** (video 53-56 min)
str.30-33 **EVA, MARIE, JIŘÍ** (video 56-1:01min)
str.34-40 **EVA, JIŘÍ** (video 1:01-1:10 min)
str.41-43 **MARIE, JIŘÍ** (video 1:10-1:15 min)

OSOBY

natěrač **Jiří Pokorný (Richard Král)** – Poky
majitelka bytu **Marie Králová** – Verča / Šárka
manželka milence **Eva Chudobová** – Markét

NEVYSKYTUJÍ SE

ing. Richard Král – manžel Marie
Béďa – manžel Evy, milenec Marie
Standa – kolega Jiřího
pan Mrázek – stavitel, nadřízený Jiřího
Petra – kamarádka Marie v telefonu
Míša – sestra Evy

PRVNÍ DĚJSTVÍ**MARIE + JIŘÍ****??? Zvuk nějaká hudba**

Uprostřed scény je vstupní hala připravena k malování, nábytek je přikryt. V pracovně stojí dvoje štafle, mezi nimi jsou prkna a na nich stojí plechovky s barvou a štětce. Vzadu je průchod do koupelny. Vstoupí Marie s kufrem, podívá se na prázdnou láhev od šampaňského a dvě skleničky, něco svlékne, navlékne župan, do ruky vezme osušku a šampón, pak vejde do koupelny. (průchod vlevo)

MARIE: Je tu někdo? Haló, je tu někdo?

Otevřou se hlavní dveře a vstoupí Jiří. Má na sobě starou bundu a ošoupané džíny. Nese starou igelitovou nákupní tašku. Chvilu se rozhlíží. Zřejmě je tu poprvé. Vejde do haly, prohlíží si ji.

JIŘÍ: Jo, jo, To by šlo.

(Svlékne si bundu, vyndá z tašky montérky a obleče si je. Vezme elektrickou konvici a jde s ní ven. vchází do koupelny)

Zvuk Směska Illegal Band

MARIE: (zaječí, nádává)

(Zatímco se Marie rozčiluje, Jiří tupě zírá, pak otevře hlavní dveře a zkontroluje číslo. Znovu vstoupí dovnitř. Zůstane nerozhodně stát.)

MARIE: Kdo jste, co tady chcete?

JIŘÍ: Pardon, madam, ale já tu nikoho nečekal.

(Chová se nenuceně, jako typický barový frajírek.)

MARIE: Já taky ne!

(vychází z koupelny zahalená do osušky)

JIŘÍ: Posílá mě pan stavitel Mrázek.

(Zdvihne konvici.)

Řekli mi, že byt je do pondělka volnej a že musím za tři dny dodělat pracovnu.

MARIE: Na pracovnu jste měl celých deset dní!

JIŘÍ: Já ne, dámo. Tohle byl Standův džob, ale chytly ho záda.

MARIE: Než jsem odjela do Řecka na dovolenou, ujišťoval mě pan Mrázek, že manžel bude mít pracovnu vymalovanou dřív, než se vrátím. a jen se na to podívejte!

JIŘÍ: No... já vím... to je celej Standa. Ty jeho záda. Zas ho to chytlo. Plotýnky mu skřípnou nerv a hned se mu nohy rozhašej. To se Standovi stává.

MARIE: Proč pan Mrázek tu práci nedal někomu jinému?

JIŘÍ: Dal... mně.

MARIE: Ale ne až dnes! Ne až dnes! Dnes jsem tam... a

JIŘÍ: ne že bych chtěl Standu nějak shazovat, ale počítám, že ho to muselo chytnout zrovna v tý cimře... no... řek bych, že tam po něm máte docela slušnej svinčik.

MARIE: Ale já to tak nenechám!

JIŘÍ: Nenecháte?

MARIE: Ne, já to tak nenechám! Pan Mrázek mi výslovně slíbil... Řekla jsem mu, že na tu místnost má deset dní a že se vrátím jedenáctého srpna.

JIŘÍ: No dobře. Nejspíš si to s ním budete chtít vyřídit. (*Marie vytáčí číslo*) 677-5429.

MARIE: Já to číslo znám. ...Konečně Vás mám, pane Mrázek, můžete mi vysvětlit, proč tady ta práce ještě není hotová? Ne, neříkala jsem, že budu pryč do čtrnáctého... Řekla jsem do jedenáctého! Ano, do dnes. Ano, já vím, že ten člověk onemocněl... Ano, slyšela jsem o těch jeho zádech... Je to velmi nepříjemné, pane Mrázek, a musím říct na rovinu, že mě to dost překvapilo. O Vaší firmě jsem slyšela jen to nejlepší. To jsem tedy pěkně naletěla. Na shledanou. (*Zavěsí.*)

Taky mi mohl zavolat a říct, že někoho posílá. Trochu slušnosti by si snad člověk zasloužil, ne?

JIŘÍ: Zřejmě Vám nevolal, protože si myslel, že tady nikdo není! Mám mazat?

MARIE: Mazat co?

JIŘÍ: Jako jít.

MARIE: Jít! Ne! Nikam nechodte! Probohasvatého! Když už jste tady!

JIŘÍ: Ale jestli mě tu nechcete...

MARIE: Ne!

JIŘÍ: Klidně můžu jít pryč a přijdu někdy jindy.

MARIE: Řekla jsem Ne! Když už jste přišel – zůstaňte tady a dodělejte to.

JIŘÍ: Ale jestli Vám to nevyhovuje, madam...

MARIE: Ale vyhovuje! Vyhovuje! Jsem hrozně ráda, že jste tady.

JIŘÍ: No to jsem Vám chtěl říct, madam. Já jsem taky rád, že tu jsem, madam. Když jsem na chvíli zablýskl Vaše tělo, byl to zážitek velice estetický. Jak jste tam stála, a voda po Vás stejkala. Připomnělo mi to ten obraz řecký bohyně, jak leze z řeky. Myslím, že se to jmenuje Diana v lázni. Znáte to, madam?

MARIE: Neznám. Tak můžete začít?

JIŘÍ: Můžu.

MARIE: Vroubek má u mě ten Vás pan Mrázek. S Vámi vůbec žádné neshody nemám. Vy jenom plníte příkazy, a když Vám řekl, že sem máte jít a ani mi nezavola, je to jeho chyba!!!

JIŘÍ: Radši si to vyřídte s ním, zlato. Já pro něj jenom občas dělám natěrače. Včera večer mi volal, že má pro mě na tři dny kšeft a tak jsem tady! Takhle to se mnou je, madam. Za to můžou ty Stanovy záda... tím to je. Čas vod času ho nechaj ve štychu...

MARIE: To jistě, ale zatím je hotový jenom podklad, a všechn nábytek tu mám uprostřed na hromadě.

JIŘÍ: To je kvůli těm jeho zádům, madam. Najednou to s ním trhne a nohy se mu roztřesou. Jako když do něho pustíte elektřinu. Najednou chodí... Takhle nějak... *(Předvádí.)*

MARIE: Ať chodí, jak chce... Vy jste tady od toho, abyste to dodělal... takže se do toho pusťte.

JIŘÍ: Tejden pak musí ležet na dveřích a je zas rovnej jak svíčka!

MARIE: Výborně! Takže tady je hala a Manžel má pracovnu tady... *(průchod vpravo; Jiří ji následuje a nahlíží dovnitř.)*

Myslíte, že to půjde?

JIŘÍ: Jo. Já si s tím poradím, madam.

MARIE: Výborně. Pan Mrázek Vám jistě řekl, jak to chci?

JIŘÍ: Dva lesklý nátěry broskvovou a dřevo nebeskou modří.

MARIE: Výborně! V pracovně je i šatna a toaleta... *(Ukazuje do pracovny.)* ... takhle si tu úplně vystačíte. Nemusíte se obtěžovat chodit do téhle části bytu *(ukazuje na průchod vlevo)*. Vodu do konvice si můžete napustit za pracovnou.

JIŘÍ: Ano, madam. To jsem moc rád.

MARIE: *(stále ještě s laskavým úsměvem)* Výborně. Tak jen si tu klidně pracujte! *(Odejde a zamíří do ložnice.)*

JIŘÍ: Výborně.

(Jiří vytáhne BT reproduktor a na mobilu pustí hudbu.)

Zvuk Směska Ilegal Band

(Trsá po pracovně, chvíli zpívá, nadzdvihuje protiprachové povlaky a prohlíží si nábytek. Přečte si na stole nějaké papíry. Začne při tanci otevírat plechovku s barvou. Nejde mu to. Přestane tančit a ztlumí hudbu. Zazní domovní zvonek.)

Zvuk zvonek

(Pauza. Pohlédne na hlavní dveře, pak udělá krok do obývacího pokoje.)

Madam, někdo zvoní!

(Zaťuká na dveře ložnice. Vyjde Marie, na hlavě turban z ručníku, zapíná si opasek na elegantním županu.)

Někdo zvoní, paní.

MARIE: *(Rozmrzele.)* Ano, slyším. Nechtěla jsem hned otvírat, oblékala jsme se. Jestli bude ještě někdo zvonit, buďte tak laskav a nevímejte si toho.

JIŘÍ: Dobrá, paní.

MARIE: Věnujte se své práci. Dělejte, co máte... *(s laskavým úsměvem)* ... buďte tak laskav!

JIŘÍ: Dobře. Promiňte, že jsem Vás vyrušil. *(Zazní zvonek. Pauza.)*

MARIE: Ztlumte prosím Vás ten kravál. *(Jiří odejde. Marie srší vztekem, pak si před zrcadlem upraví účes, vyjde do haly a otevře hlavní dveře.)*

EVA + MARIE (+ JIŘÍ bez textu)

(Venku stojí Eva, která se hned začne usmívat. Z haly může vidět do pracovny, ale Jiřího nevidí. Marie se čistě ze slušnosti usměje.)

EVA: Paní Králová! Paní Králová! Marie! Bědo! Já vím že tam jste!

Marie kouká kukátkem

EVA: Jéé, já vás vidím

Marie otevře

MARIE: Ano, přejete si?

EVA: Ach ano! Samozřejmě, jste to vy! Promiňte, že na Vás tak civím. Já jenom, že jste včera večer vypadala mnohem upravenější, když jsem Vás viděla v té restauraci, jak se s mým manželem držíte za ruce!

MARIE: *(Se zarazí.)* Prosím?

EVA: *(pauza-Najednou zaječí.)* Ty děvko zasraná!

Marie zabouchne

EVA: Marie otevřete! Je tam Běďa? Marie!

Dobrý den, vy budete asi soused že? Promiňte, že dělám takový rámus. Potřebuju mluvit s paní Královou, ona tam má totiž mého manžela.

Marie otevře

MARIE: To těžko, tady žádný váš manžel není. My se známe? *(Marie se na Evu usměje. Eva se usmívat nepřestává, a od této chvíle celý rozhovor probíhá, jako by se obě dámy účastnily nějaké soutěže krásy, při níž prohrává ta, která se první rozzlobí...)*

EVA: Ne, ale určitě byste nerada, aby všichni sousedi slyšeli o tom, jak se scházíte s mým manželem. Nechtěla jsem se Vás dotknout, paní Králová, ale včera večer se mi vážně zdálo, že jste ještě mladší! Proto mě to tak překvapilo. Samozřejmě, stála jsem jenom na chodníku a okna té restaurace byla trochu zamžená... tak asi proto jsem měla dojem, že Vám je spíš tak dvacet než třicet. Moje chyba. Běďa je ještě tady, paní Králová?
(Jiří se přisune blíž ke dveřím.)

MARIE: *(Odměřeně, snaží se z toho vylhat.)* Je mi velice líto, ale bohužel jste si mě asi s někým spletla...

EVA: Ale ne... jste to Vy, viděla jsem Vás s mým manželem. Pravda, dneska ráno vypadáte trochu zralejší, ale jste to vy, Vás jsem včera večer viděla u Stefana.

MARIE: U jakého Stefana?

EVA: V té luxusní restauraci na horním náměstí. Vy máte ale štěstí. Co já se už Běďi naprosila, aby mě tam vzal, ale vždycky tvrdil, že je to tam moc drahé! No jo, tomu se říká

manželství! Ale ne... určitě jste to Vy.... Ty svíčky na stole umějí dělat s obličejem zázraky, že? Ale jestli mě Vy překvapujete, tak Běďa mě absolutně udivuje, protože...

MARIE: Jaký Běďa?

EVA: *(Ji ingoruje.)* ... na takovýhle nóbl frndy on normálně není.

MARIE: Vážně? *(Jiří jde ještě blíž ke dveřím, aby lépe slyšel.)*

EVA: Když mi před chvílí volal a říkal, že je v Brně... měla jsem za to, že je pořád ještě s Váma tady. *(Pauza.)* Odešel brzo, že? To by mě zajímalo, kde je. Do kanceláře jít nemůže, protože z Brna *(dělá prsty uvozovky)* se má vrátit až v neděli. Třeba se vrátí za chvíli sem?

MARIE: *(Netrpělivě a pánovitě.)* Je mi velice líto, ale nemám nejmenší tušení, o čem to mluvíte.

EVA: Neříkejte hlouposti, paní Králová.

(Jiří si vyndá z tašky krabici se svačinou, posadí se na zakrytou židli a dá se do jídla.)

MARIE: *(Jako předtím.)* Je mi líto, ale já prostě vůbec nevím, o čem to mluvíte...

EVA: Prosim Vás, nechtě těch keců. Každopádně *(vesele se rozhovoří)* si dovedete představit, jak jsem byla včera večer překvapená, když jsem klidánko seděla doma a najednou mi volá moje ségra Míša „Kde je Běďa?“, povídá. Já na to: „V Brně na školení.“ „Určitě?“ „No ano“, říkám já. „Před deseti minutama mi z Brna volal.“ „No“, povídá Míša, ... zrovna jsem ho viděla s nějakou ženskou v restauraci u Stefana. Já vím, že Tryskáč je bezvadná věc, ale tak rychlej určitě není.“ „Tys ho viděla?“, ptám se. „Jo“, povídá Míša, „jela jsem kolem a měla perfektní výhled na Běďu, jak sedí u stolu u okna a hladí nějakou nafintěnou ženskou.“ „To není možný“, já na to. „Taky jsem si myslela, že se pletu“, povídá Míša, „tak jsem zastavila, abych měla jistotu a byl to určitě Běďa!“. No, když mi tohle řekla, tak jsem okamžitě sedla do auta a ke Stefanovi dorazila právě včas, abych zahlídla, jak dojíždáte karamelový pudink...

(Jiří přitom pořád jí a na věc reaguje jako starý intrikán.)

MARIE: á...

EVA: Pak jste měla dvojku bílého vína... on si dal panáka, pak jsem se koukala, jak jdete ven, nasedáte do toho vašeho luxusního auta a odjíždíte. Byla jsem jak omráčená! Však si to umíte představit. Naštěstí jsem ještě byla dost duchapřítomná a zapsala si SPZetku.

(Na Jiřího to udělá dojem.)

Pak jsem jela na policejní stanici a povídám tomu hodnému policajtovi, že jsem právě viděla, jak nějaká dáma ztratila náušnici, ale než jsem ji zvedla, tak odjela. Dala jsem mu číslo a chvíli jsem čekala. Pak se ten seržant vrátil a řekl, že podá majitelce zprávu, protože informace z policejního počítače nesmějí nikomu poskytovat... *(Jiří na to varovně upozorní.)* Ale... povedlo se mi nakouknout mu přes rameno, když si zapisoval Vaše jméno a adresu, a tak jsem tady! Jen tak na kus řeči!

MARIE: Já Vás vůbec neznám a nevím, o čem to mluvíte.

(Pauza. Jiří nemůže vidět, co se tam odehrává, a tak přisune hlavu blíž ke dveřím. Jane vytáhne z kabelky paličku a rozbije vázu. Jiří vyskočí, chytí se za srdce a nohou převrhne plechovku. Dlouhá pauza.)

EVA: *(Se laskavě na Marii usměje.)*

Prosím Vás, paní Králová, nechte těch keců. Té vázy je mi líto, ale já Vás dvakrát varovala! Budte rozumná! Už Vám to říkám podruhé. Tuhle paličku si bereme s sebou, když jedeme kempovat. Zatloukáme s ní stanový kolíky. Vyndala jsem ji z kůlny dneska ráno, když mi Běďa telefonoval a dělal, že je pořád ještě v Brně. Původně jsem s ní chtěla rozmaširovat palici jemu, ale jestli se mnou ještě chvíli budete mluvit jako s krávou, tak to schytáte vy.

(Pauza. Marie se dívá na paličku. Jane už je zase příjemná a hovorná.)

Takže až se Vám ozve policie kvůli té náušnici, buďte prosím tak laskavá a řekněte, že je Vaše, a až Vám ji dají, tak mi ji pošlete, ano? Jsou to totiž moje nejmilejší náušnice. Nechám Vám tady svou adresu... abyste věděla, kam ji máte poslat.

(Položí si kabelku a hrabe se v ní.)

MARIE: Je mi jedno, jestli mě s tou paličkou praštíte nebo ne, ale musím říct, že vůbec nevím, o čem je řeč...

EVA: Vy si myslíte, že mi na policii lhalí?! Nejste snad paní Marie Králová A nemáte snad modrého Peugeota kabriolet číslo 1L3 7788? Toho, co parkuje před domem? *(Pauza.)* No, tady je moje adresa, paní Králová, *(píše ji)* ... kvůli té náušnici. *(Dá adresu do misky na stole)* Abyste mi ji mohla poslat, až Vám ji policie přinese. Doporučeně, prosím.

MARIE: Velice lituji... já vůbec nevím, kdo jste! A Váš manžel tu není! Ať je to, kdo chce. Hrozně mě to mrzí, ale nemohu Vám pomoci!

EVA: Na tom nesejde. Kdyby tu byl, s radostí bych mu vrazila ty jeho předražené zubní korunky do krku...ovšem, když už jsme u toho, já v podstatě přišla za Vaším manželem. Podle cedulky na zvonku, za panem inženýrem Janem Králem. Kdepak je pan inženýr?

MARIE: Tady není.

EVA: No tedy. Jak to, že nejsem překvapená. Kdypak se má vrátit?

MARIE: Nevím přesně. Je v cizině, na služební cestě.

EVA: To je vlastně jedno. Ještě se vrátím. Chci s ním dát řeč... Jenom mu řeknu, co si vzal za štětku...

(Pauza. Jiří se předklání, aby lépe slyšel.)

Nejspíš je pryč na stejně dlouho jako Běďa?

MARIE: Já nevím.

EVA: Běďa mi volal, že přijede domů dnes večer. Řekla bych, že Váš manžel přijede domů zhruba ve stejnou dobu? *(Bez odpovědi.)* Nebojte. Stavím se tu později.

MARIE:

EVA: Pardon. Jen tak pro zajímavost... poznal Vás Běďa stejně jako ty jiný dámy?

MARIE: Jiný dámy?

EVA: *(Se směje.)* Snad jste si nemyslela, že jste první? Svatá prostoto... co jsme spolu, tak jich měl už pár desítek. Většinou se s nima seznámí, když jsem pryč na nějaké aukci starožitností a on mi hlídá obchod. Ani za to moc nemůže, vypadá docela dobře, sviňák

jeden. Ta poslední byla hrozně tvrdohlavá. Dalo mi to zabrat, než jsem se jí zbavila, ale nakonec se mi to povedlo. Náhodou jsem ji nachytala v hospodě a chrstla jsem ji do ucha džin s tonikem. Spravilo to sedm stehů. Ucho ji samozřejmě zůstalo v té sklenici.

MARIE: Je mi líto, paní Chudobová, ale ani v nejmenším nevím, o čem to mluvíte!

EVA: No jistě. Proto jste mi taky řekla paní Chudobová! Vždyť já se Vám vůbec nepředstavila, ale napadlo mě, že to jméno plácnete, když Vás dost rozpumpuju!

(Rozzáří se na Marii jako žoviální, konejší sociální pracovnice.)

Něco Vám povím, stavím se tady v pět. Možná už budete mít nějaké zprávy, kdy manžel přijede. A když ne, nevadí! ... Stavím se zítra... a když ho nechytím zítra, stavím se jindy. A jestli zas nebudu mít štěstí, budu sem chodit tak dlouho, až se mi to povede!

MARIE: Aha.

EVA: Klidně si zas běžte lehnout. Hrozně se omlouvám, že jsem Vás vzbudila. To ten můj zpustlý manžel Vás celou noc nenechal vyspat. Takže vlastně není divu, že dneska ráno vypadáte tak utahaně. Docela chápu, že jste si musela trochu přispat! Opuštěte, že jsem Vás vyrušila.

MARIE: *(Její půvabná fasáda se téměř zhroutí, ale vzpamatuje se.)*

Vůbec jste mě nevyrušila!

EVA: *(S nejsladším úsměvem, jakého je schopna.)*

Ale ještě vyruším, Marie, to Vám slibuju!

(Dá si paličku do kabelky)

Přijdu na čaj o páté!

(Zahrozí jí prstem na rozloučenou. Marie třískne dveřmi. Je slyšet, jak se Eva na odchodu pochechtává. Marie se ztěžka opře o dveře, zavře oči a snaží se získat ztracenou rovnováhu. Jiří si sbalí svačinu a začne míchat barvu.)

MARIE + JIŘÍ

(Marie přejde do haly. Upřeně zírá před sebe. Pak si něco uvědomí. Jde zpět do haly a do pracovny.)

MARIE: Ježíšmarjá... ať radši umřu!

(Jiří opatrně otevře dveře pracovny a vykukne na zavřené dveře obýváku. Dopluží se k nim a přiloží k nim ucho. Pauza. Marie vrávoravě dojde k pohovce, sedne si na ni a zírá před sebe. Jiří se dívá klíčovou dírkou.)

Ach Jeníku! Ty mě zabiješ! Prosím Tě, zab mě!

(Bere mobil, telefonuje. Jiří šmíruje) Petro! Tady je Marie. Tak Ti pěkně děkuju za radu... v tý hospodě u Stefana nás totiž viděla při večeři Běďova žena.

(Jiří přikývne a se škodolibým očekáváním se zašklebí.)

Teď tady byla a rozbila mi paličkou tu moji nejhezčí vázu... jak mám dvě do páru, a večer to chce říct Jendovi. Život mám úplně zničenej, a jenom kvůli tomu, že jsem šla včera večer ke Stefanovi!... Až se příště doslechneš o nějaký hospodě, tak drž prosím Tě hubu! *(Zavěsí. přejede rukou čelo a unaveně se sesune na pohovku. Jiří začne míchat barvu. Přejde do haly a prohlíží si rozbitou vázu, chvíli přemítá, pak se podívá klíčovou dírkou; narovná se a zaklepe na dveře. Marie vyskočí.)* Ježíšmarjá!

JIŘÍ: Omlouvám se, madam, že vyrušuju, ale rád bych věděl, jakou barvou si přejete natřít dveře do šatny?

MARIE: *(Na něj tupě zírá.)* Dveře do šatny?

JIŘÍ: ano madam a také dveře do pracovny Vašeho pana manžela. Víím, že sokl si přejete natřít nebeskou modří, ale u dveří do šatny si nejsem jistý.

MARIE: *(mumlá si)* Dveře do šatny.

(Marie vstane. Je příliš otřesená a nevšimne si změny ve Jiřiově chování. Jiří ji úslužně otevře dveře. Oba vstoupí do pracovny. Marie chvíli na dveře tupě zírá.)

JIŘÍ: Ano. Přála by si je madam lesklé broskvové, aby měly stejný odstín jako stěny? Nebo by měly být nebeskou modří jako sokl? Ty druhé dveře bych samozřejmě také musel natřít nebeskou modří. Nebo mohu natřít jedny dveře lesklou broskvovou a druhé nebeskou modří. Nebo oboje broskvové? *(Pauza.)*

MARIE: Nechtěl byste jít domů?

JIŘÍ: *(Uhlazeně dá najevo překvapení.)* Teď hned, madam?

MARIE: Ano, prosím. Zaplatím Vám za celý den. Nebude Vám to vadit?

JIŘÍ: Ale vůbec ne, paní Králová.

MARIE: Neberte to nijak osobně.

JIŘÍ: Ale samozřejmě, že ne. Tak dobře, madam. *(Nehýbe se.)*

MARIE: Já jen, že tu zrovna mám takový menší domácí problém.

JIŘÍ: To chápu, paní Králová.

MARIE (*ostře*) Co tím chcete říct?

JIŘÍ: Chápu Vaše pokyny, madam. Hned se sbalím.

(*Začně hůlku, kterou míchal barvu, otírat.*)

MARIE: Je mi líto, že Vás musím přerušit v nejlepším. Nic proti Vám jako řemeslníkovi nemám... vedete si myslím velice dobře.

JIŘÍ: Abych pravdu řekl, madam... ještě jsem ani nezačal. ... Jenom jsem sundal víčko z plechovky a zamíchal barvu.

MARIE: To nevadí, ale nemyslete si, prosím, že s Vámi nejsem spokojená.

JIŘÍ: (*se ukloní*) To je od Vás velice milé, madam.

MARIE: Než manžel odjel, dal mi ohledně těch dveří velmi přesné instrukce, ale ty se mi bohužel z hlavy úplně vykouřily, a tenhle pokoj je pro něj velice důležitý, víte, tady on studuje ty svoje vysokozdvížné vozíky. Každý večer tu s oblibou tráví dvě hodiny o samotě a přemýšlí, a barvy pro tuhle místnost si sám vybral, dokonce namaloval náčrtek, jak to s těmi dveřmi chce, ale já si ne a ne vzpomenout, kam jsem ho dala a on se na mě bude hrozně zlobit, když Vám řeknu, že je máte natřít modře, a ono by to mělo být broskvovou a... Ach bože můj!

(*Vyběhne ven, běží do obývacího pokoje, pak do ložnice, kde propukne v pláč. Dveře se s prasknutím zabouchnou. Ticho.*) (*Jiří vytírá štětec. Zvoní telefon. Dveře ložnice se pootevřou a Marie zavolá.*) (*Marie za scénou.*)

JIŘÍ: (*Hned vyjde z pracovny a před obývacím pokojem si zuje boty. Otevře dveře a vkročí dovnitř.*) Zvonila jste, madam?

MARIE: (přiběhne se zvonícím mobilem) To je manžel, můžete prosím vzít ten telefon?

JIŘÍ: Zajisté, madam.

MARIE: Já s ním mluvit nemůžu. Řekněte, že tu nejsem, že mi necháte vzkaz. (*Dveře se zavřou.*)

JIŘÍ: Ano, madam. (*přijme hovor.*) Tady je telefon paní Králové. U telefonu natěrač. Á, dobrý den, pane Králi... Vaše paní tu prosím není, šla zřejmě něco nakoupit a nechala tu telefon. Můžu něco vyřídit? ... Ano, prosím. Dnes večer v půl desáté... Já jsem tady, protože kolega onemocněl. S natíráním ještě nejsme hotovi, ale já si s tím pospíším. Ano, pane. Vaše paní se z dovolené vrátila zhruba před hodinou. Ano, myslím, že si tam opravdu užila. ... Výborně, pane, můžete prosím říct, jakou barvou si přejete natřít dveře do vaší pracovny? ... Děkuji, pane a přeju Vám příjemnou zpáteční cestu. (*Zavěsí.*)

MARIE: (*Vyjde a zapíná si šaty. Hned opatmě.*) Co říkal manžel?

JIŘÍ: Váš pan manžel, madam, volal z Paříže, že místo v letadle má zajištěné a předpokládá, že bude doma dnes večer kolem půl desáté.

MARIE: Do prdele. Promiňte. Chtěla jsem říct Děkuji Vám.

JIŘÍ: Také se mě ptal, jestli jste se měla dobře na dovolené v Řecku s přítelkyní Petrou.

MARIE: *(Nervózně.)* A co jste mu řekl?

JIŘÍ: Že si myslím, že jste si tam opravdu užila.

MARIE: Děkuju.

JIŘÍ: Tak jsem mu vysvětlil, proč máme s dokončením pracovní zpoždění.

MARIE: Zlobil se?

JIŘÍ: Nezdálo se, madam. Zeptal jsem se ho na ty dveře do pracovní a řekl mi, že mají být broskvové.

MARIE: Výborně.

JIŘÍ: Řekl jsem mu, že si s prací pospíším a zřejmě ho to potěšilo.

MARIE: Opravdu?

JIŘÍ: Ale kdybyste radši, abych šel pryč, nasadím víčko, půjdu domů a budu čekat na Vaše další pokyny.

MARIE: Děkuju Vám.

JIŘÍ: Bude to všechno, madam?

MARIE: Děkuju.

JIŘÍ: Doufám, madam, že se z toho brzy dostanete.

MARIE: Díky.

JIŘÍ: Zdržím se už jen pár minut a hned se ztratím. Chcete být sama. Já to chápu.

MARIE: *(ho s nedůvěrou pozoruje)* Nejspíš jste slyšel všechno, co ta hrozná ženská povídala?

JIŘÍ: *(bezvýrazně)* Prosím, madam?

MARIE: Všechny ty příšerné pomluvy! *(Jiřího zdánlivá otcovská sympatie způsobí, že se Marie, už na pokraji hysterie, stane trochu zranitelnější. Máme pocit, že by s ním svůj problém ráda prodiskutovala, ale neví, jak překonat společenskou bariéru.)*

JIŘÍ: Tedy, madam, když už se ptáte, zrovna když jsem si ředil emulzi, tak jsem náhodou z l o m e č e k toho, co říkala, zachytil...

MARIE: Moc se omlouvám. Muselo to pro Vás být hrozně trapné.

JIŘÍ: Ale vůbec ne, madam. Já jenom doufám, že moje přítomnost nebyla trapná Vám. Madam, jenom se převléknu a hned jsem pryč.

MARIE: Nedáte si kafe? Promiňte, vlastně ani nevím, jak se jmenujete?

JIŘÍ: Pokorný, madam. Pokorný. Tak jestli si dáte vy, tak si dám rád.

MARIE: To né, to mi vůbec neříkejte Já absolutně nesnáším, když někomu něco nabídnu a on mi odpoví: jestli si dáte vy. Co to je: jestli si dáte vy? To namyslíte vážne To já naprosto nesnáším, to je tak neosobní. To by mě úplně vzteky rozcupovalo.
..... Už mám zas tu neurotickou vyrážku. To mi ještě chybělo.

JIŘÍ: Madam já se omlouvám, já vás nebudu vyrušovat. Jenom si zbalím věci.

MARIE: Prosím vás to už mi nikdy neříkejte „jestli si dáte vy“. Buďto „ano, dám si“ nebo „děkuju, nechci“ ale ne „jestli si dáte vy“!
Ano samozřejmě ta ženská je úplně hysterická, úplně hysterická. To jste přeci poznal z jejího hlasu, že.

JIŘÍ: Tedy madam, když už o tom mluvíte, madam... tak se mi zdálo, že jsem určitou stopu hysterie v jejím hlase zaslechl.

MARIE: Prosím vás pojd'te sem. Poškrábejte mě prosím Vás na levé lopatce. Na levé, to je pravá ne? Ne. Vidíte, já sipořád pletu strany. Dolů, dolů, dolů, ještě, dolů, jo to je ono.

Zvuk pevný telefon

MARIE: To bude zase manžel Prosím Vás, zvedněte to, zvedněte to. Řekněte mu, že tu nejsem, že o ničem nevíte, o mě vůbec nevíte, ničemu nerozumíte Je to jasné?! Rozumíte!

JIŘÍ: Jistě, madam. *(Pomalou a velmi důstojně jde k telefonu a zvedne sluchátko.)* Prosím, Byt rodiny Králových. U telefonu natěrač Dobrý den. V pondělí? Půl šestá? ...haló, nazdar, no konečně v kolik? Půl devátá? Kde to je? Jo jo budu tam. *(Zavěsí, odkašle si a znovu se vpraví do role.)* Madam já se velice omlouvám, ale zapomněl jsem si mobilní telefon a můj šéf dal mému obchodnímu partnerovi telefonní číslo na tento váš pevný telefon, takže se nezlobte prosím.

MARIE: To nevadí, to nevadí! Dáte si skleničku sherry? Ale jistěže si dáte.

JIŘÍ: Rád

MARIE: Mě to vždycky pomůže, já si dám rovnou dvě.

JIŘÍ: Do každé nohy jednu jak se říká, že?

MARIE: Vy jste si teď domlouval novou práci na pondělí, že?

JIŘÍ: Ano madam... ale to tuhle Vaši zakázku by to v žádném případě neohrozilo madam, to né.

MARIE: A kdo Vám to vlastně volal?

JIŘÍ: Můj manažer madam, domlouvá mi castingy.

MARIE: Jako natírání?

JIŘÍ: Ne, ne tak to rozhodně ne.

MARIE: Můj manžel mě zbožňuje. Je o osmadvacet let starší než já víte, podívejte se. Pokud jde o mě, nikdy si nebyl moc jistý. Ne že bych mu někdy zavedla příčinu, kromě toho, že... to je vlastně jedno. Copak je to za castingy?

JIŘÍ: V tomto případě, madam, se jedná o jakýsi reklamní spot, do kterého hledají typického bankovního úředníka. A jde o jakýsi nový druh žilettek

MARIE: *(se drbe)* Tu neurotickou vyrážku jsem neměla už sedm let! Sedm let, věříte mi to? *(Dlouhá pauza.)* Takže vy nejste natěrač?

JIŘÍ: Ale ano madam. Jsem natěrač víc než cokoli jiného. Ale natíráním se spíš jen tak žívím.

MARIE: Tak to jste něco jako manekýn?

JIŘÍ: *(dostí uražen)* To rozhodně ne, madam! Já jsem herec!

MARIE: Ale, neříkejte! *(Tón jejího hlasu je uctivější. Jde k němu a dolije mu sklenku.)* A už jsem o vás slyšela?

JIŘÍ: Myslím že ne Madam. O mně slyšel, akorát tak berňák.

MARIE: a jaké máte křestní jméno?

JIŘÍ: Jiří, Jiří Pokorný

MARIE: Jiří Pokorný, Jiří Pokorný. Hm, to mi vůbec nic neříká.

JIŘÍ: No, tak vidíte.

MARIE: *(Přejde k Jiřioví a nalije mu sklenku.)* Ta mrcha se mi chce mermomocí pomstít. To je problém teprve, to je problém co?

JIŘÍ: Ale proč, madam? Až se s ní potká Váš manžel, tak velice rychle zjistí že ta dáma je poněkud vyšinutá. pak stačí zavolat policii, a je po problému, že?

MARIE: Tady hrozí jiné nebezpečí víte?

MARIE: Richard je velmi přísně vychován, víte klasická rodina, jeho otec je stále knězem v Dobrušce. Tak aby si nepomyslel „Na každém šprochu, pravdy trochu“, víte? To je hloupé přísloví co? takže já bych byla radši, kdyby se s ní vůbec nesetkal. S tou dámou... prostě, jistota je jistota, víte?

JIŘÍ: No madam teď jsem si vzpomněl Jedna dáma ve čtrnáctém století, v Itálii se s podobným problémem podle Boccaccia vypořádala velice šikovně.

MARIE: Podle čeho?

JIŘÍ: Boccacio, to je... Napsal Dekameron – to je velice známá sbírka povídek o tom, jak manželky podvádějí své manžele.

MARIE: Ano jistě, jistě, to vím, to znám. *(Zvedne láhev sherry)*

JIŘÍ: Znáte to, vidíte. A zrovna když jsem slyšel tu dámu, hned jsem si vzpomněl na jednu takovou povídku od Boccacca kdy manžel se vrátí nečekaně domů a najde milence své ženy v sudu. *(s italským přízvukem)*

MARIE: V sudu?.

JIŘÍ: Ano, v sudu. „Copak je to za člověka?“ povídá ten manžel ano? , „a co dělá v mém sudu?“

MARIE: To je výborné, vy mluvíte úplně přesně jako Ital.

JIŘÍ: Myslíte madam. Já si teda myslím, že přízvuky mám velice dobře odposlouchané. A co se týká masek a převleků tak to jsem opravdový mistr. Bych řekl teda. Myslím, že by jste mě nepoznala ani v posteli madam. Co se týká přirozeného nadání tak myslím si, že toho mám dostatek, ale bohužel po slibných začátcích se žádná velká kariéra zatím nekonala.

MARIE: A je to tlustá kniha?

JIŘÍ: Třídílná madam.

MARIE: Pane Bože. Můj manžel se má vrátit dnes večer v půl desáté.poradte mi něco, prosím vás poradte mi něco.

JIŘÍ: To nevím

MARIE: *(Chvilí přemítá, pak pomalu vyjde do haly a zastaví se ve dveřích pracovny. Je na ní vidět zoufalý vnitřní boj.)* Mám-li tedy být naprosto upřímná... musela bych tedy přiznat že... a to před Vámi absolutně nic neskrývám, absolutně nic... že teda zrnko,zrnko pravdy na těch jejích obviněních by... ano je.

JIŘÍ: Takže vy už teď tedy sama dobrovolně přiznáváte, že jste měla poměr s manželem té dámy. *(Jeho zdvořilý výraz se nemění.)*

MARIE: No tak takhle bych to neřekla, takhle vůbec ne. Do tohoto světla to vůbec nestavte. Řekněme si teda otevřeně, že jsme s jejím manželem... jaksi ...že ...udržovali takové ty nejběžnější mezilidské letmé styky ..co jenom život jakoby ...poskytuje. Ale pouze deset dní v roce...ne více a dnes ráno jsme si zřejmě řekli sbohem navždy. Zřejmě.

JIŘÍ: Rozumím.

MARIE: Pane Pokorný, co ta ženská s tím chlapem v tom sudu? Ta Italka?

JIŘÍ: Ta dáma, co tu dnes byla, už Vašeho pana manžela někdy viděla?

MARIE: Ježíšikriste to snad né. Já tedy doufám, že ne. Já sama jsem ji dnes takhle naživo viděla poprvé.

JIŘÍ: Takže madam požádejte nějakého vašeho přítele, aby tu byl, až sem ta ženská zase přijde.

MARIE: Vy jste tedy slyšel úplně všechno, že?

JIŘÍ: (*skromně*) Tak Pravděpodobně jsem zachytil podstatné body. No takže až se tady ta Chudobová zase objeví tak vy předstírejte, že jste velice nešťastná jo? pak přijde ten Váš přítel, který bude předstírat, že je Váš manžel. Vy ho přivítáte jako manžela. „Ahoj, Richarde“. On řekne „Ahoj... ehm...“

MARIE: Marie...

JIŘÍ: Marie. Kouzelné jméno! „Ahoj Marie“ tedy (*hlubším hlasem*) „Ahoj Marie“. A pak nebude muset dělat nic jiného, než tady jenom stát a poslouchat co mu ta ženská všechno řekne. Rozumíte? Až to vyslechne, tak vás před ní jakože zmlátí, jenom jako samozřejmě, no a pak ona triumfálně odchází protože dosáhla svého. (*Pauza.*)

MARIE: no ano, to je dobré, to se mi líbí, to je chytré.

JIŘÍ: to je prima trik, taky se to drží už od čtrnáctého století.

MARIE: No jo, ale potíž je v tom, že všichni ti vhodní pánové, co by tedy přicházeli v úvahu... Pochopitelně kromě Bedřicha že... Všichni jsou Richardovi přátelé.. to chápete že není jaksi úplně vhodné že.

JIŘÍ: Madam u Boccaccia čest dam vždycky hájili jejich bratři.

MARIE: No.. teda.. hm...

JIŘÍ: Já vám přeju mnoho štěstí. Děkuju za kávičku, nashledanou.

MARIE: A nechtěl byste být na pár hodin mým manželem vy? (*Jiří už má ruku na klíce. Nechá ji tam.*) Tak když budete v pondělí předstírat, že jste bankovní manažer, proč byste nemohl dnes večer předstírat, že jste ředitelem velké firmy a můj manžel, že?.

JIŘÍ: Tedy madam abych pravdu řekl, mě už to samozřejmě taky napadlo, ale navrhnout sám sebe jsem si jaksi netroufl. Protože to ba blo ode mne krajně neprofesionální. Ale když už jste mi tu roli jak se říká nabídla, tak bude za to myslíte i nějaký honorář?

MARIE: Tak takhle, jistě, jistě, ano, ano, jistě že. Tak já nevím, řekněme si nějakou částku? Dejme tomu kolem a kolem. ...sedm ...tisíc ...před a sedm tisíc po tedy až ta dáma odejde a bude přesvědčena že hovořila s mým mužem.

JIŘÍ: No, to by šlo, to by šlo.

MARIE: No tak Výborně. Ale můj manžel je velmi, velmi panovačný člověk. Hrál jste někdy už velkého byznymena?

JIŘÍ: madam, kdybyste viděla jak já na konkurech předvádím Othella. Tahleta role mi už přinesla hezkou řádku angažmá. Například díky Othellovi jsem dělal vrchního zbrojnoše celou jednu letní sezonu v Krumlově

MARIE: To je takové to ..ano ano tam jsme byli s.. s.. to je vlastně úplně jedno. Tak vidíte, vidíte že Vás znám.

JIŘÍ: Tam jste mě určitě viděla, to je jistý.

MARIE: takže máte bohaté zkušenosti jo?

JIŘÍ: Letitý, leta v oboru madam, leta v oboru. Já jsem nejdřív dělal v plynárnách, potom mi teda utekla manželka s manželkou mého nejlepšího kamaráda.

MARIE: to je.. to je...

JIŘÍ: Stane se. No a pak jsem si prostě řekl, že budu dělat jenom to co chci. Rozumíte? A teďka už jenom čekám na tu kapičku štěstí. Jak se říká a když nepřijde, tak mě to nerozhází, protože já to dělám rád, rozumíte? ... a v tom je přece tajemství šťastného života, že? Dělat to, co člověka baví. Za ty peníze, madam, Vám odvedu kvalitní výkon. V nóbl rolích jsem myslím docela dobrej, teda neměl bych to takhle o sobě říkat neměl. Posadte se, udělejte si pohodlíčko, Chcete panovačnost, dobře, budete ji mít. *(Náhle rozhodí paže a zařve)* Zááááááááááastavy... *(Marie vyskočí.)* ... vztyčte na zevnějších hradbách! Pořád se křičí... *(Pauza, Marie se podrbe, Jiří se vrátí ke svému skromnému vystupování.)* Nebo možná byste radši manžela panovačného a zároveň lyrickýho trošku jo? *(Rozestře paže v baletní póze. Hlas má tišší, ale stále stejný. Marie na něj s obavami hledí.)* Mé vody zečeřeny jsou a louky teskní vůni mdlou *(Opět se začne chovat normálně.)* A nebo možná čistě romantickýho, čistě romantickýho. *(Vezme ji za ruku a poklekne.)* Má lásko né, byl to skřivan, posel svítání, jenom se podívej tam na východ jak závistivě blednou oblaka.

MARIE: *(Marie se tlumeně směje, Jiří se urazí)* Ne, já vás poslouchám, já vás poslouchám, promiňte, promiňte *(směje se nahlas).*

JIŘÍ: Madam, až mě zas budete potřebovat mé služby, tak zavolejte mému šéfovi jo?.

MARIE: Počkejte přeci, přeci neodcházejte, počkejte, pane Poslušný neodcházejte Snad nejdete pryč?

JIŘÍ: Asi uděláte nejlíp, když si najdete nějakýho jinýho kandidáta, který Vám taady bude dělat ...šaška.

MARIE: Pane Pokorný, to byl omyl..., já jsem Vás nechtěla...já jsem se Vás nechtěla nijak dotknout pane Pokorný

JIŘÍ: Přeji vám mnoho štěstí ...a Boccaccio, třídlíná.

MARIE: Pane Pokorný, stůjte, já Vás potřebuju. Prosím vás. Mě to hrozně mrzí, jestli jsem se vás nějak dotkla. Pane Pokorný to jsou... to jsou ty moje nervy... já je mám úplně nadranc. Kdo by to vydržel, vždyť je teprve půl jedenácté a já mám za sebou tak strašný den. ...promiňte.

JIŘÍ: Madam, herectví já úplně zbožňuju, nadevšecko. Co dělám jako natěrač mě nezajímá. Mě je fuk, když se mnou zákazníci jednají jako s onucí. Zrovna minulý týden jsem musel přetírat jednu ložnici dvanáctkrát, než byla ta panička spokojená. Mě to nevadilo, protože já si natíráním akorát tak vydělávám na nájem jo? Takže když sem přijdu jako natěrač, můžete mě klidně pošlapat. Ale jako herce, to ne. Tone, to ne, protože to jsem já. To je můj život.

MARIE: Já to chápu, pane Pokorný pojdte, pojdte zkusíte si některý Richardův oblek. Pojdte, já se Vám velice omlouvám, opravdu.

JIŘÍ: *(váhá, pak ji následuje. Zkouší si grimasy, Marie se zasměje)* Ne.

MARIE: Proč ne?

JIŘÍ: No ne, prostě. To nejde, to to nejde. Vy se mi posmíváte.

MARIE: Ne ne ne

JIŘÍ: Ale jo jo jo, já už tady nejsem jako natěrač. Já jsem tady jako herec. A vy mě jako profesionála permanentně ponižujete.

MARIE: Promiňte, já se velice omlouvám, já jsem to neudělala schválně, vůbec ne. Já myslím, že jako Richard budete vynikající, já ve vás vkládám veškerou důvěru. Vždyť vy jste jediná moje záchrana. Já myslím, že jste velice dobrý herec. Pane Pokorný, velice velice dobrý herec

JIŘÍ: Vám to tak sluší,

MARIE: Děkuji

JIŘÍ: Ukažte ni kalhotky a zazpívejte Jožin z bažin.

MARIE: Prosím?

JIŘÍ: Ukažte ni kalhotky a zazpívejte Jožin z bažin. Tím si budeme kvít.

MARIE: Já vás teď úplně zcela nechápu, pane Pokorný

JIŘÍ: Tak aby jste mě pochopila paní Králová, mě nejde o to vidět vaše kalhotky, jakože bych stál nějak o vaši osobu. Jako žena nejste můj typ.

MARIE: Ano výborně, výborně.

JIŘÍ: Navíc tyhle dámičky co tak nějak přijdou k penězům a pak nevěděj co sami se sebou to mě vůbec nezajímá.

MARIE: Jistě, jistě.

JIŘÍ: Vy jste mě ponížila a já vás musím taky ponížit. Je to tak. Protože já přece neprodám svou profesionální hrdost za sedm tisíc před a sedm tisíc po. ..jako příplatek. Já ve vztahu k vám jsem teďka herec. Tak co? Tak co ty kalhotky?

MARIE: Tss tss no dovolte?

Jiří se obléká

MARIE: Ježíši kriste, já přeci nejsem žádná striptérka.

Jiří se obléká

MARIE: Zvýším vám honorář na dvacet tisíc pane Pokorný. Tak třicet tisíc? Ale to je moje poslední nabídka. Třicet pět tisíc, co říkáte pane Pokorný?

JIŘÍ: Nashledanou paní Králová. *(vyjde ze dveří)*

MARIE: čtyřicet tisíc, ale to je moje poslední slovo. *(začne zpívat)* Jóžin z bážin močálem se plouží *(přestane zpívat)* No tak vidíte, že neumím vůbec zpívat. Takže přijímáte mojí zvýšenou nabídku? Už jste spokojen?

JIŘÍ: Ne ne ne na podmínkách jsme se dohodli, to je v pořádku. Sedm tisíc před, sedm po. Já víc peněz nechci.

MARIE: Jóžin z bážin močálem se ploužíukazuje kalhotky, Jiří diriguje.

JIŘÍ: V pořádku, tak kde má manžel ty obleky? Mně docela sluší bílý proužek.

OPONA

DRUHÉ DĚJSTVÍ

JIŘÍ: Ó, kletbo ženatosti, Proč jsem si Tě bral? Na kaši tě rozsekám. Jsi falešná jak ďábel! Pryč, nech mě, pryč! (*Marie nervózně pozoruje Jiřího, Jiří před bustou zahrozí prstem.*) Usvědčte mou ženu, že je děvka! Dejte mi... (*rozmáchle zagestikuluje*) ... chci makavý důkaz, paní, ...paní?

MARIE: Chudobová

JIŘÍ: Paní Chudobová, chci makavý důkaz ... jinak líp by Vám bylo být zrozenou psem...

MARIE: (*nervózně, ale s respektem.*) Promiňte, pane Pokorný, promiňte že Vás přerušuji... (*Jiří se zarazí... a ztuhne uprostřed gesta.*) ... ale bude paní Chudobová vědět, co je to „makavý důkaz“? (*Jiří se od ní odvrátí a obrátí oči v sloup.*) Já si totiž nejsem jistá, jestli to vím také, že?

JIŘÍ: Madam, teď myslím není ta pravá chvíle, abyste přerušovala naši generální zkoušku a zpochybňovala Shakespearův text! Je za deset minut pět. (*Odchází a něco si mumlá.*)

MARIE: (*spěšně*) Ano samozřejmě, Shakespeare je naprosto vinikající to ano, ale já jenom nevím, co je to ten „makavý důkaz“ a ona to tedy taky nebude vědět.

JIŘÍ: (*trpělivě*) No, já se jí zkrátka jenom ptám, kde a jak Vás viděla se svým manželem.

MARIE: (*velmi nejistě*) No vidíte a nemohl byste to říct takhle úplně normálně? Víte? Že by to bylo takové pro všechny jako srozumitelnější a rychlejší, kdybychom tak jako mluvili vlastně úplně zcela normálně že?

JIŘÍ: Já s ní hovořím úplně normálně madam. Jako by manžel hovořil s někým, kdo obvinil jeho ženu. Ano? Samozřejmě, půjčuji si z Othella, ale zároveň se přes veškerá vaše přerušování vyjádřit jeho pocity moderním lidovým jazykem. (*Hlasitě vzdychne a prstem si uvolní těsný límeček.*)

MARIE: (*zbaběle*) A děláte to ohromně, pane Poslušný, ohromně. Já jenom že...Víte sám jste říkal, sám jste říkal, že když si najdu někoho kdo bude hrát tedy toho mého manžela, tak mu stačí jen stát a říci pár slov...jako jí.

JIŘÍ: Madam, to bylo ale předtím, než jste tu roli nabídla mě. (*Stojí v heroické poze ve stylu staré teatrální herecké školy, s jednou rukou na prsou.*) mě jste požádala, abych sehrál roli ukřivděného manžela, a já to umím dělat jedině takhle... musíte brát v úvahu, co mi velí moje umělecké svědomí! (*Povytáhne si manžety – je to velké, pohrdavé gesto.*)

MARIE: Ano, svědomí, tomu já zase rozumím. To úplně chápu. Jenom že paní Chudobová se zatím ke slovu moc nedostala.

JIŘÍ: Madam madam madam, celé odpoledne si představuji její šlágvorty

MARIE: Co to?

JIŘÍ: Narážky, a pak na ně odpovídám. Nebylo to jasné? Asi ne. Asi ne

MARIE: No právě, já jsem vůbec nevěděla, co se jako děje.

JIŘÍ: A proč si asi myslíte, že jsem vždycky takhle dělal rukou?

MARIE: To mi právě bylo velice podivné.

JIŘÍ: Máte tady profesionála madam. Já jsem profík!

MARIE: Ano, ano.

JIŘÍ: takže já moc dobře vím, co cítí muž, když mu řeknou, že jeho žena je děvka!

MARIE: Ano...a víte ...Othello nakonec svou ženu uškrtí, že?

JIŘÍ: Madam, my to ale nahrazujeme fackou. To už máme taky nazkoušené...

MARIE: a musíte mi tu facku dávat?

JIŘÍ: Ano, ano, ano. Protože přesně na tohleto ta ženská čeká. Věřte mi. Ale pozor, jestli se Vám nelíbí, jak to dělám, nebo co tady dělám, jestli se Vám to nelíbí, já můžu jít domů, já si sundám tyhleto nesmyslný hadry a půjdu domů. Já jsem dostal sedm tisíc a jsem spokojenej.

MARIE: Ale ne, ne ne já jsem spokojená, já sem ohromě spokojená! Jak to děláte, opravdu..Vy jste báječný. To jsou ta moje nervy, vždyť už to znáte

JIŘÍ: *(Jde znovu k pohovce a s varovně vztyčeným prstem se otočí k hromadě polštářů. Krátká pauza.)* No, takže, kde jsem to skončil?

MARIE: Makavý. Makavý důkaz. Pardon, jestli mohu...

JIŘÍ: Teď, pro Vás madam, aby bylo naprosto jistý, že víte, o co jde. Ano? Tady ta dáma mi zrovna pravděpodobně zase znova líčí další veškeré podrobnosti o vašem setkání s jejím manželem. Jo? A já ji poslouchám, půjdu k oknu a budu se dívat ven.
(Udělá to. Dlouhá Pauza.)

MARIE: Pardon, pořád ještě mluví?

JIŘÍ: Ano. Pořád. *(Dlouhá pauza.)* Teď skončila. *(Opět v roli)* Šťasten bych byl, kdyby celý Knightsbridge poznal její lásku a já o tom nevěděl. Ale nyní ... sbohem sbohem... navždy, má klidná mysl! Sbohem navždy! Sbohem... zvyšování exportu... Sbohem vítězné schůzky akcionářů... Jaks mi to mohla udělat, Moniko?

MARIE: Marie. Marie

JIŘÍ: Do prdele už, Marie! ... Marie! Marie! Víím, už to nespletu, už to nespletu. Jak jsi mi to mohla udělat? Marie! *(Jde k ní a zvedne ji bradu.)* Ukaž svou tvář. Ukaž svou tvář. Ty nestoudná běhno, tys falešná jak ďábel. *(Chce jí dát facku, ale Marie se odvrátí příliš brzy a v okamžiku, kdy tleskne, ji Jiří mine.)* Ne! Ne! Ne! pořád se odvracíte moc brzy! Ženská pitomá.

MARIE: Já vím, ale když to neudělám, tak mě trefíte!

JIŘÍ: Madam, ale tohle zkusíme taky už celé odpoledne. Přece až cítíte tu ruku, že se blíží, až ucítíte ten větříček, tak uhnete hlavičkou a tlesknete! To je tak složitý? Takhle jsem Vás netrefil aspoň o metr!

MARIE: Ale já taky nechci, abyste mě trefil!

JIŘÍ: Já Vás taky netrefím, když uděláte přesně, co říkám! Takže až řeknu „už“, uhnete hlavičkou a tlesknete.

MARIE: A nemohla bych se prostě rozbřechet a utéct do ložnice?

JIŘÍ: ne, ne, ne, až po té facce, až po té facce, věřte mi, věřte mi, bude to dobrý, bude to dobrý

MARIE: Ano. Načasuju si to podle Vás.

JIŘÍ: Díky. (*Vrátí se k pohovce. Deklamuje.*) Ukaž svou tvář! Ukaž svou tvář! Ty falešná běhno, Tys nestoudná běhna, falešná jak ďábel! (*Jde jí dát facku.*) Ted! (*Uhodí ji.*)

MARIE: Aaau

JIŘÍ: (*trpělivě*) No, tak to bylo zas pozdě.

MARIE: (*Tře si tvář.*) Čekala jsem, až řeknete „už“.

JIŘÍ: Vždyť jsem to řek. (*Zírá ven, na ni nepohlédne.*)

MARIE: Nene. Řekl jste „ted“! V životě mě nikdo neuhodil! V životě ne. To pěkně bolí.

JIŘÍ: No, to bolí, no..

MARIE: Podívejte se, já budu předstírat, že se rozbřechím, a až mi řeknete „nestoudná běhno“ tak uteču do ložnice a je to.

JIŘÍ: (*Vzdychne, pak velice důstojně promluví.*) Tak dobře, madam, dobře, jak chcete. Zdaleka to nebude tak dobré, zdaleka ne, ale musím asi pracovat jenom s takovým materiálem, jaký mám k dispozici, že jo?.

MARIE: Ale jako můj manžel jste vynikající, opravdu vynikající! Jenom nešlo by všeho míň, víte míň. Aby jste se taky neunavil, víte. A pak to bude... pak to bude mimořádné

JIŘÍ: Jste velice laskavá, madam. Děkuju. Tak pojďme si dát závěrečnou instruktáž, co budeme dělat, až sem ta ženská přijde jo?

MARIE: Ano, takže: Vy nenápadně odejdete z bytu, za deset minut se vrátíte, jako že jste právě přiletěl. Necháme jí, ať vám to všecko vyloží že? Pak tady máme tu situaci s tou fackou. Já Vám vrátím ten prsten, to je Váš nápad, to je velice dobré. No a já pak řeknu, že jdu pryč. Nechám Vás, abyste se jí zbavil sám. Já Vám zavolám asi za hodinku na tenhle telefon. Když to zvednete, řeknu, že jsem vytočila špatné číslo a zavěším. Když to nezvednete, znamená to, že už jste pryč a peníze dostanete zítra.

JIŘÍ: Jasně, když to nezvednu jsem pryč. V pořádku. No tak mechanismus scény chápete líp než její emocionální obsah, ale při troše štěstí to snad zvládneme.

MARIE: Jsem Vám opravdu velice vděčná.

JIŘÍ: (*deklamuje*) Zas do průlomu, neb těly našinců vše ucpete! (*civilně*) Znáte tupetu řeč? Znáte ji? To je vynikající řeč. To je Jindřich pátý Já tedy osobně nejsem tedy nijak domýšlivý, ale já si myslím, že bych byl vynikající Jindřich Pátý. Posadte se. Tohleto jsem říkal, když jsem v plynárně chystal výplaty! Není to dlouhý, není to dlouhý.

V čas míru muže nezdobí muže nic tak, jak skromný klid a pokora; leč v sluch když války vichřice nám zahučí, tu budte v činech tygru podobní, jen kupředu šlechto Anglická...
(*Vyskočí na židli.*)

MARIE: Promiňte, pane Pokorný, ale to je Richardova velice vzácná židle z pozůstalosti po babičce.....

JIŘÍ: Žádnej strach madam, žádnej strach. (*deklamuje*) Vidím Vás, jste jak chrti ve smečkách ke skoku již napřažené. Nuže Bůh s Jindřichem, Bůh s námi. Vlast Anglů. (*Ve chvíli, kdy pod ním sedadlo povolí a on propadne židlí na zem, někdo zazvoní.*)

MARIE: Ježíšmarjá! Dělejte něco. Pane bože, Richard nás všechny zabije, zabije!

JIŘÍ: Všichni do první linie!

MARIE: Zmizte!

EVA: A, dobrý večer, paní Králová. Nejdou snad nevhod?

MARIE: Ale ne, hm... ehm... Jen pojdte dál... *(Eva vstoupí do haly.)*

EVA: Díky. To je ale kouzelný byt.

MARIE: Děkuju. Manžel ještě nepřijel, ale čekám ho každou chvíli. Brzo se dočkáte. Posadte se, prosím.

EVA: To je dobře. Víím, že se má vrátit někdy dnes večer. Volala jsem sekretářce Vašeho muže a ta ho čeká v kanceláři hned zítra ráno. Že to bylo docela chytré?

MARIE: To tedy ano.

EVA: Jí jsem samozřejmě žádné podrobnosti neříkala.

MARIE: Díky. To jste hodná.

EVA: Jenom jsem řekla, že s ním chci naléhavě hovořit v soukromé záležitosti.

MARIE: Jsem Vám moc vděčná.

EVA: Říkáte, že už ho čekáte brzo?

MARIE: Každou chvíli. Asi před hodinou volal z pařížského letiště. Paní Chudobová, můžu se Vás jenom na něco zeptat? Jste pevně rozhodnutá povědět to Richardovi?

EVA: Samozřejmě.

MARIE: Já jenom, že Richard je dost staromódní a skoro určitě se se mnou rozvede. A i kdyby ne, způsobí nám Vaše informace nadosmrti hrozná trápení.

EVA: Váš poměr s Bédou způsobil nadosmrti hrozná trápení mně.

MARIE: Takže Vám to nerozmluvím?

EVA: Je mi hrozně líto. Paní Králová, můžu se na něco zeptat já Vás?

MARIE: Ale jistě.

EVA: Váš poměr s Bédou už skončil?

MARIE: Ano. *(Krátká pauza.)* Ale proč byste mi měla věřit?

EVA: Dneska jsem byla s Bédou na obědě, a říkal, že už je konec.

MARIE: Vážně?

EVA: Ale Vám bych věřila více než jemu.

MARIE: On ví, že jste byla za mnou?

EVA: Ano. Něco mi řeklo, abych zavolala do golfového klubu, a tam jsem se dověděla, že je na hřišti. Takže jsem na něj vyskočila z křoví, zrovna když se chystal odpálit míček z nějakého drnu.

MARIE: To tedy musel být překvapený?

EVA: To bych řekla. Míček skončil v rybníce. Ale pak jsme spolu v klubovně velice hezky poobědvali. Prý, když jsem ho včera přistihla, to byla večeře na rozloučenou..?

MARIE: To je pravda. Nikdo jsme to výslovně neřekl, ale věděli jsme to oba.

EVA: A už se tedy nebudete scházet?

MARIE: Ne. Jeden čas jsme se šíleně milovali... ale bylo to čistě tělesné a tou dovolenou se to vyčerpalo.

EVA: Ano, to vyčerpání znám a chápu to.

MARIE: Děkuju. *(Pauza.)* Znamená to, že jste se rozhodla to mému manželovi neříkat?

EVA: To ne! Panu inženýrovi to říct musím. Ale řeknu mu, že věřím, že Váš poměr už skončil.

MARIE: Aha. Tak to je škoda
(Trapná pauza.)

EVA: Ale řeknu mu, že věřím, že Váš poměr už skončil.

MARIE: Takže nemá cenu ještě něco říkat. Posadte se přece... Dáte si čaj?

EVA: Díky, ráda.

MARIE: Nebo chcete radši něco tvrdšího, paní Chudobová?

EVA: To ne, díky. Čaj bude prima.

MARIE: Máte pravdu. Není nad šálek čaje, že? Jak si přejete čaj? Černý s mlékem nebo s citrónem, nebo trochu mého míchaného ovocného speciálu?

EVA: *(spadne a vyjekne)*

MARIE: Prosim?

EVA: S citrónem.

MARIE: *(Otočí se zpět do místnosti)* Ježíšmarjá! Vy jste Richardovi rozbila židli. Ukažte, já Vám pomůžu!
(Marie jde k Evě, která se drží okrajů židle. Krátká pauza. Kopne do židle.)

EVA: Ty čúzo!

MARIE: A teď jste ještě zlomila nohu!

EVA: Já tu židli nerozbila. Jenom jsem si sedla a propadla jsem se.

MARIE: Teď se hlavně držte... Já Vám podržím nohy a vy se snažte zvednout.

EVA: No třeba to půjde.

MARIE: To je ale krásné kombiné! To máte z nějakého značkového obchodu, vidíte?

EVA: Paní Králová, prosím Vás, dělejte něco. Vždyť se udusím vlastníma kolenama!

MARIE: Ale musím říct... vy jste ohromně pružná, že? Cvičíte jógu? No tak dobře. Teď... Zvedejte se! To je ono! Teď mi podejte ruku. Teď! Ach! Tak teď hlavně klid.

EVA: *(vstává a oprašuje se)* Punčocháče mám nadranc!

MARIE: Ale ty nebyli zase tak drahé, že? Tohle radši odnesu do pokoje pro hosty. Nechci, aby hned jak přijde viděl, jak jste mu jí rozbila.

EVA: Já ji nerozbila.

MARIE: Ale rozbila. *(Odnáší židli do pracovny)* Kdyby uviděl svoji jedinou starožitnou židli v tomhle stavu a přitom byste mu ještě vyprávěla podrobnosti o mé nevěře, tak to by myslím byla ta poslední kapka! *(Přijde a sedne si.)* Už tak má drsnou slovenskou povahu.

EVA: Ano, ve Forbesu píšou, že se narodil na Slovensku. Slováky jsem měla vždycky ráda.

(dlouhá pauza)

Nevisel tady před tím nějaký obraz?

MARIE: Ano, dala jsem ho raději pryč.

(dlouhá pauza)

EVA: No, my dvě si teď už nemáme co říct, takže já půjdu a vrátím se asi tak v deset.

MARIE: Cože? Ne, to ne! Prosím Vás! Nemůžete přece odejít. Richard už pak doopravdy bude tady. Tedy přesněji bude tady už každou chvíli!

EVA: Já vím, ale rozhodla jsem se, že mu můžete říct nejdřív Vaši verzi. Udělám Vám tenhle ústupek, protože chci věřit, že Váš vztah k mému manželovi už doopravdy skončil a nechci Vám zas až tak přitěžovat. *(Jde ke dveřím.)*

MARIE: Prosím Vás, paní Chudobová, nechodte! Já nechci Manželovi říkat nejdřív svoji verzi... *(Pak zoufale.)* Bože můj! Podívejte, než odejdete...

EVA: Ano?

MARIE: Můžu Vám říct něco ve vší důvěrnosti? *(Prudce se podrbe.)* Něco o sobě... něco velice osobního...? *(Eva se dívá, jak se Marie škrábe.)*

EVA: Snad jste něco nechtyla?

MARIE: Cože?

EVA: Co by od Vás mohl chytit Běďa a já od něho? *(Jane se mimoděk také začne škrábat.)*

MARIE: Já jsem nic nechtyla.

EVA: Tak proč se škrábete?

MARIE: To je jenom nervová vyrážka. Ta není nakažlivá.

EVA: Ah, to je dobře. *(Krátká pauza.)* Co mi chcete říct, paní Králová?

MARIE: Je to hrozně důležité.

EVA: Ano?

MARIE: Něco Vám povím... Jenom něco. *(Pauza.)* Jenom něco Vám řeknu a už Vás ani chvílku nezdržím.

EVA: Ano? *(Pauza.)*

MARIE: Včera večer...

EVA: Ano?

MARIE: Když jste mě viděla v té restauraci. *(Podrbe se.)*

EVA: Ano?

MARIE: Seděla jsem u okna...

EVA: S mým manželem... ano?

MARIE: Správně. *(Dlouhá pauza.)* Naprosto správně. To nepopírám. Seděla jsem v té restauraci u okna s Vaším manželem. Přesně tak. Právě tak to bylo. Seděla jsem v té restauraci u okna s Vaším manželem.

EVA: A proto jsem tady. Zaskočím sem kolem osmé.

MARIE: Ach, ano... ale něco ještě nevíte.

EVA: A co?

MARIE: *(Dlouhá pauza.)* Říkáte, že jste mě včera večer viděla u okna té restaurace s Vaším manželem?

EVA: To už jsme si snad vyjasnily?

MARIE: Ale... a je tady jedno veliké ale...

EVA: Ano?

MARIE: Říkáte, že jste nás viděla jíst karamelový pudink.

EVA: Ano.

MARIE: Tak to ne.

EVA: Co ne?

MARIE: V tom se úplně mýlíte.

EVA: V čem?

MARIE: Měli jsme palačinky.

EVA: Opravdu?

MARIE: Karamelový pudink jsme nejedli!

EVA: No a co?

MARIE: Aha! Vlastně ano! No a co. Klidně můžete říct no *(Pauza.)* Ano. Takže, abychom se dostaly k jádru věci.

EVA: Ano?

MARIE: Když mě ta Vaše sestra poprvé zahlédla, popsala mě Vám?

EVA: Ano, jistě.

MARIE: A jak mě popsala?

EVA: Proč to rozebírat? Moc lichotivé to nebylo... přirozeně. Je to moje sestra!

MARIE: Prosím... řekněte mi přesně, co o mně říkala.

EVA: Nevím, co to má společného...?

MARIE: Prosím Vás...

EVA: Jenom by Vás to rozčílilo a myslím, že už tak jste na tom dost bídně.

MARIE: Prosím... mě to vadit nebude... Řekněte mi to, prosím Vás. Je to pro mě velice důležité. Řekněte mi to. Nemusíte pospíchat, ale povězte mi všechno.

EVA: No, nejdřív povídala, že jste až moc zmalovaná.

MARIE: *(okamžitě)* To je ale drzost! To určitě! Bych chtěla vidět jí.

EVA: Heleďte, já se s Váma o mojí sestře bavit nebudu... a o tom, jak Vás popisovala, taky ne.

(Otevře dveře. Marie teď už zoufale hraje o čas.)

MARIE: Ne! Ne! Ona má pravdu... a v tom to právě je!

EVA: Cože?

MARIE: Připouštím to hrozně nerada... ani nevíte, jak nerada to připouštím.

EVA: Ano?

MARIE: Já to musím říct!

EVA: Co?

MARIE: Byla jsem moc zmalovaná! *(Pauza.)*

EVA: To je ta důležitá věc, co mi chcete říct?

MARIE: *(Pauza. Nadechne se, pak odevzdaně.)* Ano.

EVA: Je mi líto, paní Králová, že máte kosmetické problémy, ale vezte na vědomí, že v téhle chvíli mě to nijak zvlášť nezajímá! Večer se tu stavím. *(Otočí se ke dveřím.)*

MARIE: Prosím Vás, ne... nemůžete přece jít ven, když je tam taková tma prší!

EVA: Vždyť není tma, ani neprší.

MARIE: To opravdu ne, přece Vás nemůžu nechat bloumat tři hodiny po ulicích.

EVA: Jdu domů, uvařím Běďovi večeři a pak se vrátím.

MARIE: Ne... Vy odcházíte jenom proto, že jsem tak nepohostinná. To je ode mě hrozně ošklivé! Pojdte si vzít trochu čaje!

EVA: Děkuju, nechci.

MARIE: Víte co? Udělám něco, abyste se tu cítila jako doma. Budu Vás bavit, než manžel přijde!

EVA: To je velice hezké, paní Králová, ale já už vážně musím jít...

MARIE: Podívejte! Tam venku! To je úplně fantastické!

EVA: *(vyhlédne ven)* A co?

MARIE: Na náměstí! Nic krásnějšího jsem v životě neviděla.

EVA: Já tam vidím jenom dva psy, jak se pářej.

MARIE: *(vyhlédne)* Cože! Ah! No ano. Tak vidíte! Dělá se to všude!

EVA: Paní Králová, já si jdu dát šlofíka a vrátím se později. *(Otočí se k odchodu.)*

MARIE: Prosím Vás, nenechávejte mě samotnou. Nebo se tu zblázním! Umím ještě něco. Chodím tančit každé úterý večer!

(Vstoupí Jiří, překvapeně se zastaví, pak vejde se svými zavazadly do obýváku. Marie končí tančení zády ke dveřím)

JIŘÍ: Marie, jsem doma!

EVA: Pan Král?

MARIE: Júúúúú! Richarde! Ježíšmarjá! Ten kufr! O kníru jsi mi nic neříkal! *(Marie odbíhá do pracovny.)*

JIŘÍ: Marie, co se děje? *(volá do igelitů)* Kdo jste? *(Na Evu. Má přízvuk)*
Je manželka v pořádku?

EVA: Pan Král, že?

JIŘÍ: Ehm... ano... promiňte na okamžik... Marie? *(Dveře ložnice se otevrou.)*

MARIE: Hele, Richarde... *(zmizí v pracovně)*

JIŘÍ: Co se tady děje?

EVA: Pane Král, já jsem Eva Chudobová.

JIŘÍ: Promiňte... my se známe?

EVA: Ne, ještě ne.

JIŘÍ: Já, hm... ehm... okamžik, prosím. *(Jde do pracovny.)* Marie, co se tady krucinál děje? *(Přijde s Marií.)*

MARIE: Prosím Vás, paní Chudobová, řekněte mu, proč jste tady.

EVA: Výborně! Čekala jsem, pane Král, až se vrátíte domů, abych Vám sdělila, že Vaše žena měla v posledních třech letech deset dní v roce poměr s mým manželem.

MARIE: Úúúúúúúú!

JIŘÍ: Prosím?

EVA: Letos spolu jeli na dovolenou do Řecka. Na deset dní. Když vy jste byl na Středním východě.

JIŘÍ: Prosím?

EVA: Béďa mi taky řekl, že s ní byl loni na Slovensku a předloni v Luhačovicích. Tohle všechno mi řekl, protože jsem ho včera večer viděla s Vaší ženou v restauraci, jak se drží za ruce, a dneska se ke všemu přiznal.

JIŘÍ: Aha. To chce velkou brandy.

MARIE: *(okamžitě)* Richard nepije! *(k Evě)* Normálně nepije.

JIŘÍ: Ale teď si jednu dám! Doufám, že Ti to nevadí! *(Jiří se doopravdy zlobí.)*

MARIE: Ne, samozřejmě, že ne! Jsi tady doma. Můžeš si tu dělat, co chceš. Já jenom, že sis už léta nedal ani kapku.

JIŘÍ: Je to všechno pravda, co mi tady ta dáma povídala? Jak smilníš s jejím manželem v Řecku?

MARIE: Ano.

JIŘÍ: A ty se divíš, že se chci napít!

MARIE: Promiň... jistě, jen se napij. Všichni se můžeme napít. Já bych si taky jednu dala. Já bych si dala dvě!

EVA: Děkuju. Já jsem Eva, kdyby něco. (*Trapná pauza.*) Mrzí mě, pane Král, že jsem Vám uchystala takové ošklivé přivítání.

JIŘÍ: Říkejte mi... (*Má okno.*) ... klidně mi říkejte... *Zvolní si límeček, popotáhne rukávy i kalhoty.*)

EVA: Richarde?

JIŘÍ: Ano, Richarde! Klidně mi říkejte Richarde. Úplně jste mě dorazila. Pořád tomu nemůžu uvěřit! Co se to děje?

EVA: Chápu Vás. Richarde. Včera večer mi bylo taky tak. Volala mi totiž ségra, že je viděla spolu. Taky jsem tomu nemohla uvěřit. Bédra mi oznámil, že jede na deset dní do Skotska na ryby. Loni mi zas říkal, že jede na deset dní služebně na Slovensko. A předloni... No to je jedno. Prostě když mi došlo... že mi tak dlouho lhal... nemohla jsem tomu uvěřit. Pak jsem šla do té restaurace a viděla to na vlastní oči... Stála jsem tam, úplně omráčená. Zrovna jako vy teď!

JIŘÍ: Tři roky! *Marie jde k oknu a nevidí, že si Jiří nasazuje brýle.*)

MARIE: Ale Richarde, na něco paní Chudobová zapoměla (*Dívá se ven.*)

Že už...

Pardon!

Že už...

Sbohem... včera večer... řekněte mu to, prosím! Paní Evo...

EVA: Včera večer si Vaše žena a můj manžel řekli, že to je doopravdy večeře na rozloučenou a že už se nikdy nesejdou. Mně to teda jako večeře na rozloučenou nepřipadalo, když jsem koukala, jak se u stolu drží za ruce, ale jsem ochotná uvěřit, že možná říkali pravdu. To ovšem nemá vliv na to, co se stalo předtím.

JIŘÍ: Ty jsi měla tři roky poměr tady s manželem Eriky!?

EVA: Evy...

JIŘÍ: Evy sakra! Každý rok v září jsi tady měla na deset dní jejího manžela?

MARIE: Ne – na stolku ne. Doma nikdy! Byli jsme pryč. Vždyť jsi to právě slyšel!

JIŘÍ: Takhle se mnou nemluv, ty courou.

MARIE: Promiň, Richarde, promiň. Ale já Tě mám ráda, Richarde. Odjakživa. A vždycky budu.

JIŘÍ: Ale přece jsme spolu žili takových let... co naše láska a vzájemná důvěra! bože můj! Mám pocit... mám pocit, jako když mě někdo kopne do břicha! Celý můj život se kolem mě hroutí! Jak jsi mne mohla tak zradit! Jak ses opovážila!

MARIE: (*ostře*) Tak už přestaň! (*mírněji*) Ale jistě, ty přestat nemůžeš. Máš právo se zlobit. Moje chování bylo... bylo... (*Pauza.*)

JIŘÍ: (*ji pomáhá z nesnázi*) Otřesné!

MARIE: Ano... otřesné a já ho nemůžu obhájit...

JIŘÍ: Kristepane! Tedy tohle jsem doma nečekal! Jaks mi to mohla udělat, Moniko?

MARIE: Ale Richarde... prosím Tě, jenom mi zase neříkej Moniko. Nebo se rozpláču. Od té doby, cos mi poprvé pošeptal, že mě miluješ, jsi mi Moniko neřekl. Tehdy jsem Tě opravila a tys povídal, že Ti připomínám nějakou Moniku! Prosím Tě, Richarde, neříkej mi Moniko... to mě hrozně rozčiluje! Jedině Marie... prosím tě... Jedině Marie..!

JIŘÍ: Tak dobře, Marie...

MARIE: Ano... byl jsem do Bědi chvíli blázen, ale to už je pryč... s tím už je konec. Tebe jsem nikdy milovat nepřestala, přesto... já vím, že si zasloužím trest, pane Pokorný.

JIŘÍ: Prosím Tě, neříkej mi pane Pokorný. Ty krásné dny, kdy jsme byli tak zamilovaní a tys mi řekla, že ti připadám jak nějaký pan Pokorný, ty už jsou n e n á v r a t n ě pryč!

MARIE: Richarde! Proboha... prosím Tě... hele... potrestej mě... udělej mi třeba monokl, jestli chceš! Ráda to vydržím... opravdu! Klidně mi jednu pořádnou ubal... jen když se Ti trochu uleví...

JIŘÍ: (*dokonale zmaten*) Ty c h c e š , abych Ti udělal monokl?

MARIE: (*spěšně*) Monokl samozřejmě n e c h c i , ale jestli máš pocit, že Ti to pomůže vybit vztek... to hořké zklamání, jsem ochotna to snést a přesto Tě milovat dál. Je mi jedno, co mi uděláš, jen když... jenom když se na mě přestaneš takhle koukat. Ty nevíš, Richarde, co to se mnou dělá! Cokoliv, Richarde... ale takhle se nedívej! (*Uteče do ložnice.*)

JIŘÍ: Vylez odtud, nestoudná běhno! Ještě jsem s Tebou neskončil! (*vezme vázu*) Ještě jsem ani nezačal! Jak se opovážuješ odejít!

(*citát do zrcadla*) Kristepane! Kdyby Bůh byl ráčil zkoušet mě hořem, kdyby na mou hlavu příkoří všeliká i hlízy dštil, až po zuby mě zahnal do chudoby... uvěznil mě...v některém koutku duše byl bych našel trpělivosti krupěj. Ale trčet jak panák na hanbě...

Otevři ty dveře, děvko!

(*Marie vykoukne, hysterický smích a zase zalezle*)

Jak se opovážuješ?!

EVA: Ale Richarde, prosím Vás... nedělejte nic, čeho byste pak litoval. To je určitě drážďanský porcelán. Ona se nesměje Vám! Smát se Vám, to by si nedovolila! Nechci, Richarde, abyste jí ublížili! To jsem nikdy nechtěla. Jenom jsem Vám to chtěla říct... Je tak vystrašená... To je jenom hysterie... Richarde, prosím Vás... Je to hysterka! Určitě se

nesměje Vám. Nemůžu si vzít na triko dvě vázy za jeden den! Richarde, to je hysterie. Určitě.

JIŘÍ: Asi ano. Promiňte... já... nevím, co dělám. Vráťím se z Paříže... ještě jsem utahanej z letadla... přijdu sem a můj život končí!

EVA: Richarde, prosím, posad'te se. Hrozně jste zrudl.

JIŘÍ: Ano, děkuju...

JIŘÍ: Co jsem jí udělal, čím jsem se provinil? V životě jsem jí nic neodepřel. Má šatník plnej kožichů! Co ode mě chtěla, všecko jsem jí dal... A rád! Protože ona je můj život. Ona je můj život, Ester.

EVA: Eva...

JIŘÍ: Ano, Eva! Víc už jí dát nemůžu! Co mám, všechno už jsem jí dal.

EVA: Ach Richarde... prosím Vás... já nesnáším, když muži pláčou. Ach Richarde, prosím Vás... v životě mě nenapadlo... věděla jsem, že se budete zlobit... to ano... chtěla jsem, abyste na ni měl vztek... jako já měla vztek na Běďu. Potěšilo by mě, kdybyste jí udělal monokl, ale to je asi tak všechno, tím by to skončilo... ale tohle ne, Richarde! Ach, prosím... Richarde, prosím... Richarde, prosím Vás... v životě by mě nenapadlo, že to na Vás až tak zapůsobí! Já se nechci s Běďou rozvádět. Pořád ho mám ráda. Příštího půl roku mu dám šeredně zabrat... to jo... ale pořád ho mám ráda! Ach Richarde, prosím Vás... přestaňte... prosím, neplačte... *(tulí se k němu)* Mám tak hrozný pocit...

MARIE: Moc se omlouvám, Richarde... ale já už Tě nebudu obtěžovat svou přítomností. Opouštím Tě.

JIŘÍ: Ty opouštíš mě?

MARIE: Myslím, Richarde, že to tak bude lepší. Aspoň budeš mít čas si všecko promyslet... a kromě toho nemíním se už ani chvíli hrabat v našem manželství před touhle... paní. Jenom Ti chci připomenout, že máš na osm hodin domluvenou večeři s tím ministrem, takže abys za chvíli šel. Za pár dní Ti zavolám a pak mi určitě povíš, jestli mám být dál Tvoji ženou. Zatím bys asi rád, abych Ti vrátila prstýnek.

JIŘÍ: Ano, vrať mi ten prsten, co jsem ti koupil k našemu poslednímu výročí. Krásný broušený rubín!

MARIE: Ano můj milovaný prsten. Na! Vezmi si ho!

JIŘÍ: Bože můj... kde jsem to skončil? Aha, ano! Štasten bych byl, kdyby celý Londýn byl užil její lásky, jen kdybych o tom nevěděl, Penny. Nyní sbohem, má klidná mysl... Sbohem navěky... k čemu rubíny? Jen lživé cetky pro chvilkové potěšení běhny. Vezměte ode mne tuto bezcennou tretku...
(*Dává Evě prsten do ruky*)

EVA: Opravdu? To ne... pane inženýre, to přece nemyslíte vážně. Propánakrále... to snad... jistě? Fakt to myslíte vážně? To je krása... Je to přímo rozkošné. V životě jsem takovýhle prsten neměla. To je opravdu... Smí si ho prohlédnout zblízka? Víte, já jsem z oboru. A sedí tam jak sen! Pane inženýre, to je od Vás tak milé!

JIŘÍ: Ježíši... že já se musel dožít téhle zrady! Sbohem, má klidná...

EVA: Pane inženýre, podívejte, nemá smysl se ještě dál rozčilovat. To nejhorší už víte a tím to končí! Vy to víte, já to vím, tak si pojdte vylízat rány a prodiskutujeme, co s tím podniknout dál.

JIŘÍ: Ne... ne... ještě jsem neskončil...

EVA: Ale pane inženýre, fňukat nemá cenu! Tak pojdte... (*svádí ho*)

JIŘÍ: Ne! Musím říct... Prosím ... dovolte, abych řekl... na závěr... že... lépe by bylo zrozen být psem než trpět... (*prstem si zajede pod límeček.*) ... co za spoušť ty prádelny udělají s košilema. Nevadilo by Vám, kdybych na sebe hodil něco pohodlnějšího?

EVA: Mně to, pane inženýre, nevadí, ale nemáte jít za chvíli na večeři s nějakým ministrem?

JIŘÍ: To zruším. (*Vytočí číslo, pak řekne do telefonu.*) Prosím pana ministra. Tady je Jan Král. (*Delší pauza.*) Ahoj, Jardo... jenom v rychlosti. Dneska večer to musím zrušit. Domácí krize. Ano, v Paříži jsem podepsal kontrakt za deset miliónů. Pak si o tom promluvíme. Ahoj. (*Zavěsí.*) Tak to bychom měli. Jsem Vám k dispozici, jak dlouho si přejete.

EVA: To je od Vás hezké! Ano... klidně si můžeme udělat pohodlí, když se bude rozhodovat o budoucnosti našich manželství.

JIŘÍ: Právě tak jsem to myslel.

EVA: Můžu si já sundat boty?

JIŘÍ: Prosím, jak je libo... (*Jde do ložnice. Jane jde k oknu a podívá se ven, pak se vrátí a na pohovce se naaranžuje do patřičné pózy, Jiří vyjde v hedvábném županu a s tečkovaným šátkem u krku. Je vidět, že v rychlých převlecích není žádný nováček.*)

EVA: Pořád ji milujete, Jane?

JIŘÍ: (*Dá si obě ruce do kapes, palce mu vyčnívají.*) Totálně... absolutně... rezolutně! (*Postupně u něj převládne přehnaná role. Pomalu a elegantně si jde pro pití.*) A nepřestanu ji milovat až do skonání. (*Otočí se k ní.*) Miloval jsem ji od první chvíle, co na ní spočinul můj zrak! (*velká gesta rukama*)

EVA: Ach Bože! Mě to tak mrzí, pane inženýre. Tolik jsem Vám ublížila. Připadám si jako netvor.

JIŘÍ: To vůbec nemusíte, miláčku. Do smrti Vám za to budu vděčný, že jste mi ukázala, co jsem byl za hlupáka! Můžu Vám dolít? *(Nalije jí další sklenku.)*

EVA: Víte, Jane... myslím, že jste romantik, zrovna jako já.

JIŘÍ: Ano. Romantický vůl!

EVA: kde jste ji poprvé potkal?

JIŘÍ: Na slavnostním večírku v Bratislavě. *(Jde k oknu.)* Vypadala v tom měsíčním světle tak úchvatně!

EVA: Ach, to je krása, že si vzpomínáte na to měsíční světlo! Vsadím se, že si pamatujete i první slova, která jste si řekli.

JIŘÍ: Jak bych mohl zapomenout?

EVA: Jak to bylo? *(Chvíli je zmaten, ale pak zavře oči a snaží se vzpomenout si na text.)*

JIŘÍ: Dívala se z balkónu... byla tak dokonalá, tak zbožňováníhodná doslova se vyjímalala mezi všemi těmi slavnostně nastrojenými lidmi, kouřila cigaretu ... Dlouho jsem se na ni díval a sbíral odvahu... pak jsem konečně šel k ní a povídám „Donesla byste mi ještě jeden drink?“ Otočila se ke mně, usmála se a řekla... „No, na mě se nekoukejte. Já mám teď pauzu!“

EVA: Ah, opravdu?

JIŘÍ: Od té chvíle jsem byl úplně okouzlen! Poslyš, Evo... já mám nervy nadranc... co kdybych pustil nějakou muziku? Mě to hrozně uklidňuje!

EVA: Ó ano! Prosím, pane Králi. Mě hudba taky velice uklidňuje.

Zvuk ???

JIŘÍ: Máte pořád ráda toho... jak on se jmenuje?
(chce na ni sáhnout)

EVA: Bědu? Ale jistě! Ohromně!

JIŘÍ: *(stáhne se)* To je ale pech!

EVA: Tolik ho miluju, že bych mu za nic na světě nedokázala ublížit tak, jako on mně.

JIŘÍ: Právě na to jsem myslel, ehm... ano. *(Pak velmi úsečně.)* Úplně jste mi to vzala z úst! Není to úžasné, jakou má obyčejná hudba moc?

EVA: *(pomalu se přibližuje)* Ale přece, pane inženýre... mám dojem, že trošku by se jim ublížit mělo! Co myslíte?

JIŘÍ: Já, ehm...

EVA: Ach, Jene, prosím, nechte to hrát. Je to tak dojemné, že hraje právě tahle píseň. Pro mě to není obyčejná hudba. Přináší mi tolik šťastných vzpomínek na první dny s Bédou. Hrajte dál... prosím. *(Jiří pustí píseň zase od začátku.)* Já samozřejmě nevím, jaký pocit

máte vy ... ale já osobně... si myslím, že nějakou odpověď jim dlužíme, třeba něco docela malého.

JIŘÍ: *(vzhlédne)* Opravdu?

EVA: Ale co? *(Podívá se na něj.)* To je problém. Já bych možná své uražené city mohla pomstít tak, že bych si někam vyrazila a měla s někým mrzký poměr. To by Bědu ranilo.

JIŘÍ: To jistě.

EVA: Ale Vaším raným citům by to asi nepomohlo, že?

JIŘÍ prosím? *(pustí píseň znovu od začátku.)*

EVA: Vám by to nepomohlo pomstít se Marii? *(Chvatně.)* Ale dělat něco jenom kvůli pomstě, to by mě v životě nenapadlo!

JIŘÍ: Jistě.

EVA: My nechceme pomstu.

JIŘÍ: Kdepak!

EVA: Ale mám pocit, že nějak by trpět měli.

JIŘÍ: To jistě.

EVA: Zvlášť Marie.
(Jiří vypne hudbu.)
Nesouhlasíte?

JIŘÍ: Ale ano.

EVA: Mně by to bylo jedno, kdybyste si vyrazil a úmyslně měl s někým poměr, jenom proto, abyste se pomstil Marii. Bědu by to neranilo, že?

JIŘÍ: Stejně bych neuspěl. Nejsem pro ženy moc přitažlivý. *(Jane se na něj udiveně podívá, zatímco on soustředěně přemýšlí.)*

EVA: Ale pane inženýre, jak můžete říct něco takového?! To je neuvěřitelné! *(Upraví si šaty, aby jí byly víc vidět nohy.)* Člověk ve Vašem postavení! Ředitel vysokozdvížných vozíků Atlas! Copak nevíte, že pro ženy jsou mocní muži neodolatelní!

JIŘÍ: Můžu Vám, drahá, říct, že... v posledních několika letech se mi nestalo, že by se na mě nějaká žena podívala, aby to aspoň vzdáleně připomínalo tělesnou žádost. Tedy kromě Marie, ale tam si teď nejsem jistý, jestli to jen nepředstírala.

EVA: Ale pane řediteli!

JIŘÍ: Ne. Na mě se ženy koukají jako na řezníka, který jim nese půl kila jater.

EVA: To prostě nemůže být pravda. Pane řediteli! Jste bohatý, úspěšný... řídíte velké impérium! Samozřejmě, že ženám imponujete!

JIŘÍ: *se smutným úsměvem.)* Jste velice laskavá, drahoušku.

EVA: Ale já to myslím vážně! Vám se muselo nabízet stovky žen!

JIŘÍ: K tomu bych připodotknul, jestli to tak bylo, že je škoda, že to nedělaly aspoň trochu nápadněji.

EVA: Ach Jene... Vy jste tak roztomilý! V životě mě nenapadlo, že budete takový!

JIŘÍ: Jaký?

EVA: Že nejste vůbec ješitný. Vaše moc... Vaše peníze... to, že řídíte osudy tisíců lidí... Najisto jsem čekala, že budete spíš uhlažený světák. Silný muž, sebevědomý... panovačný...

JIŘÍ: Dnes večer se veškeré sebevědomí vytratilo.

EVA: *(Vstane a položí mu ruce na ramena.)* Víte, Jene... to je tím, že jste tak skromný, že nejste ani trochu pyšný, takže jste si nikdy nevšiml těch desítek žen, které Vám určitě padaly k nohám. To je tak hrozně roztomilé, Jene... *(Malebně se rozloží na gauči.)*

JIŘÍ: Přisahám, od té doby, co jsem u nás na hradě hrál v letní sezóně dvakrát za večer panoše, se mi žádná dáma nenabídla.

EVA: Od kdy?

JIŘÍ: *(si uvědomí chybu)* Před mnoha lety jsem jako oblastní manžer jezdil do jednoho z mých skladů dvakrát za večer. To jsem byl ještě mladík... moc peněz jsem tehdy neměl a bydlel jsem v podnájmu.

EVA: Ach Reggie... to je tak legrační, když si Vás představím v podnájmu. Věděl jste odjakživa, že se dostanete nahoru?

JIŘÍ: Ale kdepak. Mnohokrát jsem o tom vážně pochyboval.

EVA: A když jste byl zamlada chudý, napadlo Vás někdy, že nakonec Vám ve Forbesu věnují dvě stránky?

JIŘÍ: *(se zarazí)* Vážně?

EVA: Ale určitě jste to četl.

JIŘÍ: Vlastně ano, jednou mi to někdo ukazoval.

EVA: Ale ani když jste tím, kým jste... celkem nic to pro Vás neznamenal?

JIŘÍ: Bohužel! Celý život jsem chtěl zůstat v pozadí, ale lidi mě dotlačili nahoru.

EVA: Jaké to bylo v paláci?

JIŘÍ: V jakém paláci?

EVA: V Buckinghamském. Když jste si šel pro Řád britského impéria za import.

JIŘÍ: To je taky ve Forbesu?

EVA: Ano.

JIŘÍ: královna byla okouzující.

EVA: To si dovedu představit. A kdo byla ta dáma, co se Vám nabídla jako mladíkovi?

JIŘÍ: Moje domácí. Díkybohu jsem to přijal, protože jinou nabídku jsem od té doby neměl. Ach jo! Bože můj! Takový je život! Vadilo by Vám nějak hrozně moc, kdybych se trochu uvolnil? Dneska večer jsem tak utahaný a je mi tak mizerně, že mě už asi nic nerozveselí. *(jde k oknu. Eva jde pomalu k pohovce.)*

EVA: Reggie, když pomyslím na všechny ty ženy, které se Vám za ta léta určitě nabízely... a vy jste si toho ani nevšiml, víte, že tím jste ještě přitažlivější?

JIŘÍ: Milá paní, vy jste hrozně, příšerně laskavá, že se snažíte posílit mé otrávené já, ale skutečnost je taková... že moje žena měla dlouholetý poměr s jiným mužem a ze mě udělala úplného hlupáka a to je všechno.

EVA: Pojdte sem. Reggie. *(Pomalou k ní jde... obezřetně. Vezme ho za ruku a stáhne ho na pohovku.)* Budeme hlupáci spolu?

JIŘÍ: Já Vám nějak nerozumím.

EVA: Ne, jistě. Reggie, vy jste tak rozkošný! *(Políbí ho.)* Neutěšíme se za tu hroznou bolest, kterou nám způsobili? Koneckonců oni to dělali tři roky, každý rok deset dní. Kdybychom to udělali my... jenom jednou... bylo by to takové poetické zadostiučinění... co vy na to?

JIŘÍ: Já Vám pořád nerozumím.

EVA: *(dojdou jí nervy, vypadne z role)* Jestli si nechceš zašukat.

JIŘÍ: *(otevře ústa)* Co já na to? Momentálně mi to vůbec nemyslí.

EVA: *(vrátí se do role)* Ale copak... *(rozváže mu šátek)* ... já Vám nepřipadám přitažlivá? *(Znovu ho políbí.)*

JIŘÍ: Má drah, vy jste to nejnicivější, nejkouzelnější, nejkrásnější stvoření, jaké jsem kdy poznal! Celé Vaše rozkošné tělo absolutně zbožňuju! *(Vášnivě se políbí.)*

EVA: Ale třeba se na to necítíte? Třeba jste utahaný z letadla a je vám mizerně?

JIŘÍ: Já a utahaný? Ani nápad!

EVA: No výborně! *(Rychle vstane a sundává si šperky. Zazvoní telefon.)*

JIŘÍ: To nechte být. To nemůže být pro mě. *(Telefon přestane zvonit. Eva si začne rozepínat šaty.)*

EVA: Mám jenom jednu podmínku!

JIŘÍ: Ano... jistě... Jakou chcete, vaše přání je mi rozkazem!

EVA: Že to pak Marii řeknete!

JIŘÍ: No jistě... samozřejmě, to je maličkost!

EVA: To budu ráda.

JIŘÍ: Já taky. Vy to manželovi samozřejmě řeknete?

EVA: Až bude vhodná chvíle. Tak pojdte, Jene...

(Jde ke dveřím, pak se zastaví).

Se mnou ztráta sebevědomí nepřichází v úvahu! Vy jste ten nejrafinovanější mužský, jakého jsem kdy poznala. A takový nádherný drahý dárek jsem ještě v životě nedostala.

(Roztáhne ruku a zálibně si prohlíží prsten, pak jde do ložnice.)

EVA: Teda ty čuňáku, to bylo něco.

JIŘÍ: Počkej počkej já ti musím říct něco.... Tohle to byl opravdu jeden z nejkrásnějších zážitků mého života.

EVA: Kecáš

JIŘÍ: Nekecám fakt

EVA: Kecáš

JIŘÍ: Nekecám

EVA: Takže jsem byla lepší než tvoje žena?

JIŘÍ: Jaká?

EVA: No než Marie

JIŘÍ: Jo jo Marie no jistě. Ta leží jak kláda, prosim tě.

EVA: To není možný, vždyť ty seš tak fantastickéj milenec.

JIŘÍ: Fakt?

EVA: Jo fakt.

JIŘÍ: Ty seš úžasná Představ si, že jednou u toho normálně usnula dokonce

EVA: To je smutný

JIŘÍ: Jo úplně smutný, normálně usnula, zvadla a najednou se probudí a říká „ty už jsi začal?“

EVA: To je strašný Richarde, já jsem do dneška o mnohočetným orgasmu jenom četla v ženských časopisech.

JIŘÍ: Fakt?

EVA: *Políbí ho* Ty seš fantastickéj

JIŘÍ: Ty seš fantastická

EVA: Ty seš skvělejš, ty prasáku.

JIŘÍ: Ty seš úžasná

EVA: Úchyláku, čuňáku. Au revoir (orevoár) Rišárd

MARIE: rozsvítí No Bonsoir (bonsuá) Rišárd

JIŘÍ: Dobrý večer madam

MARIE: Co si to... co si to vůbec dovolujete?

JIŘÍ: Madam co tady děláte?

MARIE: Co si to dovolujete? Co vy si o sobě myslíte? Jak můžete říct, že v posteli ležím jako.. jako prkno?

JIŘÍ: Já se omlouvám

MARIE: Vy jste se mě hluboce dotknul. Hluboce, to bych vám nikdy nedovolila. Nikdy.

JIŘÍ: Madam já se omlouvám. Já samozřejmě kdybych věděl, že to slyšíte, tak bych to v životě neřekl.

MARIE: Neplatím vás za to, abyste mě urážel. Jak můžete říct, že u toho usínám? To nemyslíte vážně pane Pokorný. To jsme si teda nedohodli.

JIŘÍ: Nedohodli, máte pravdu. Já jsem zapomněl, to se moc omlouvám. Ale víte co, ona zrovna přišla a najednou z ničeho nic se začala svlíkat. A já jsem s ní chtěl držet tempo, že jo? Tak jsem se taky začal svlíkat. No a najednou se to nějak semlelo a byli jsme nahoře a pak už to to... no to... No takže ani nevím jak no. Bohužel no.

MARIE: Víte že mi vlastně vůbec nevádí, že se s vámi vyspala?

JIŘÍ: No tak vidíte

MARIE: To je vlastně výborný nápad, výborný nápad. To je vtipné, že se vyspí s natěračem a pokládá ho za mého manžela.

JIŘÍ: No vidíte, mistr masky já jsem to říkal. Nepoznala mě ani v posteli a vy byste to taky nepoznala madam. Ha ha ha

MARIE: *Vrhne se na něj, strhne mu paruku.* Neříkejte o mě že jsem nudná! Podívejte se na sebe jak vypadáte! Říkat o mě že jsem.... Co vy vůbec víte jaká já jsem v posteli? Já že jsem nudná? Já? Jako prkno? Pojďte sem. Pojďte sem, sedněte si. No sedněte si.

JIŘÍ: Ale proč?

MARIE: *Podá mu tužku a papír* Tak a pište:

JIŘÍ: Ale co madam?

MARIE: Evo Chudobová, dnes jsem se s tebou vyspal jenom proto, že mi tě bylo líto. Moje nejbáječnější, nejúžasnější žena Marie je ta nejvášnivější žena jakou jsem kdy poznal. Ty jsi v posteli jako prkno

JIŘÍ: Ale to není pravda

MARIE: A smrdíš

JIŘÍ: Ale ale to už opravdu přeháníte.

MARIE: S pozdravem Richard Král. Tak. Tady máte těch sedm tisíc co vám dlužím a můžete jít.

JIŘÍ: Výborně

MARIE: Vy jste nic nenapsal

JIŘÍ: No madam nezlobte se, to je nesmysl.

MARIE: Vy chcete víc peněz!

JIŘÍ: Ne ne

MARIE: No tak ve vaší finanční situaci bych to snad i pochopila, takže kolik chcete za napsání toho dopisu?

JIŘÍ: Ale madam to ne, o tom se nedá takhle smlouvat, to nejde.

MARIE: Né? To je škoda, já jsem zatím s vámi byla velice spokojená.

JIŘÍ: Děkuju, jste laskavá, děkuju.

MARIE: Podívejte, ty bláboly co jste ji o mě navykládal, to tedy uvedete na pravou míru. To vám garantuju.

JIŘÍ: Rád, ale jak madam? Jak? Já nevím jak.

MARIE: To budete na to muset ale rychle přijít.

JIŘÍ: No jo to jo, ale tohle, tohle psát nebudu. To se na mě nezlobte, to psát nebudu.

MARIE: Proč byste to nenapsal?

JIŘÍ: Prostě to.... No tak já budu upřímněj madam, Já vám to řeknu otevřeně. Já jsem zkrátka ještě nikdy nezažil něco tak pěknýho jako dneska. To byl nejkrásnější zážitek v mém životě.

MARIE: Hm. To je mi vás ale líto.

JIŘÍ: Proč?

MARIE: To tedy nechápu na co jste byl doposud zvyklý.

JIŘÍ: No..too...no....to je právěto no
Tak já vyrazím, pomaličku a ještě jednou se omlouvám že se to ta k nějak..jaksi.. prostě kecal. No ale já myslím, že to klaplo, ne? Tohle si vezmu, to jsou pravý vlasy, velice drahý. Ale tak snad se tak moc nic zas nestalo. Doufám teda no. Takže děkuju pěkně a loučím se teda.

MARIE: Pane Poslušný, já po vás nechci abyste lhal.

JIŘÍ: No vidíte, kdybych věděl, že to co píšu je pravda, no tak bych to samozřejmě napsat mohl. Protože v tom případě bych nelhal, to je jasný.

MARIE: Takže ten dopis pro vás představuje čistě morální problém

JIŘÍ: No.. je to tak, je to tak. A máte úplnou pravdu, paní Chudobová by si neměla myslet, že jste v posteli jako kláda. Protože to není správný. Zvlášť když to ještě ke všemu není asi pravda. Je to dost pravděpodobný. Ale bohužel paní Chudobová už odešla a myslí si, že jste v posteli jako prkno. A to není fér, to není fér. Tak se mějte moc hezky paní Králová.

MARIE: Počkejte, pane Pokorný, třeba se nám ten váš neřešitelný problém spolu podaří vyřešit. Co myslíte?

...Zrušila jsem manželovi místo v letadle

....pane Poslušný, do první linie

OPONA